

หนึ่ง

แม่ทัพฮาวายชิผู้เกรียงไกร

ลูกไฟที่พุ่งทะยานตัดท้องฟ้าและก้อนเมฆตรงลงมา ทำให้ทหารเทพที่กำลังฝึกซ้อมอาวุธ ณ ลานฝึกซ้อมต่างหยุดมือ เงยหน้าขึ้นมองลูกไฟที่ไถลเข้ามาเรื่อยๆ จึงเห็นว่าแท้จริงแล้วลูกไฟดวงนั้นก็คือเซียนเหี้ยวอัคคีสวรรค์ ซึ่งเป็นหัวหน้าเซียนสื่อสารที่องค์เจ็กเซียนฮ่องเต้มักเรียกใช้ทุกครั้งเมื่อมีเรื่องด่วน เพราะขยับปีกหนึ่งครั้งบินไกลได้นับพันลี้

ลูกไฟดวงนั้นไม่สนใจทหารเทพร่างสูงใหญ่ที่อยู่เต็มลานฝึกซ้อม มันพุ่งตรงมาหาสตรีร่างสูงโปร่งเพียงหนึ่งเดียวซึ่งสวมชุดเกราะสีดำ เลือตัวโนเป็นสีแดง ยืนอยู่บนป้อมสั่งการอย่างโดดเด่น

เพราะเดินทางมาไกลจนเหนื่อยล้า อี้วอินจึงกะแรงลงพื้นได้ไม่ตื๊นกดตอนลงแตะพื้นจึงกลายเป็นตกกระแทกพื้นเต็มแรง ก่อเกิดลมและฝุ่นคลุ้งขึ้นมา ผมด้ายาวที่รัดรวบง่ายๆ ของแม่ทัพสาวปลิวตามแรงลม แต่นางก็ยังคงยืนนิ่ง ทอดสายตามองเหี้ยวอัคคีสวรรค์ที่เปลี่ยนร่างกลับมาเป็นเซียนเด็กอายุไม่ถึงสิบขวบ ใบหน้ากลมแป้นแดงก่ำด้วยความอับอาย ยิ่งส่งผลให้เซียนสื่อสารผู้มีปากนิดจุกหนอย และมวยผมเป็นก้อนกลมไว้สองข้างขมับยิ่งดูน่ารัก จนทำให้สตรีหนึ่งเดียวในลานฝึกซ้อมอาวุธขยับริมฝีปากยิ้ม ดวงตา

ค่อนข้างกลมมอมเขียนอายุนับพันปีแต่ยังอยู่ในร่างเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู

“เรียนท่านแม่ทัพมังกรสวรรค์...” เขียนอวีอินประสานมือค้อมคำนับ สตรีตรงหน้า แม้ใบหน้าจะแดงก่ำ แต่ภายนอกยังคงวางท่าเคร่งขรึมเหมือนผู้อาวุโส สตรีที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านแม่ทัพมังกรสวรรค์’ อัดใจไม่ไหว เอื้อมมือไปหยิกแก้มป่องใสอย่างมันเขี้ยว จนทำให้การรายงานหยุดชะงัก

“มีอะไรหรือ พูดต่อไปสิ” เสียงสดใสเอ่ยถามด้วยความว่าเรึง มือก็ขยับบิบบก้อนแป้งนุ่มๆ ตรงหน้าอย่างมีความสุข

แม่อวีอินจะเป็นหัวหน้าเขียนสื่อสารขององค์เง็กเขียนฮ่องเต้ แต่เมื่อผู้ที่ยกเขาเล่นเป็นท่านแม่ทัพมังกรสวรรค์ผู้เก่งกาจ เขาจึงทำได้เพียงอุทิศแก้มของตนให้แม่ทัพขวาผิงซีบิบบเล่นเหมือนทุกที่ที่เจอกัน

“ตอนนี้กิเลนดำแห่งทะเลทักษิณถูกจิตชั่วร้ายเข้าครอบงำจนกลายร่างเป็นปีศาจไปแล้ว ดังนั้นจึงมีสารด่วนขอความช่วยเหลือมาจากขุนพลเทพประจำแดนทักษิณ องค์เง็กเขียนฮ่องเต้มีพระบัญชาให้ท่านแม่ทัพรีบนำทหารไปช่วยขุนพลเทพจางชีวปราบปีศาจกิเลนดำโดยด่วนขอรับ”

“กิเลนดำแห่งทะเลทักษิณกลายเป็นปีศาจไปแล้ว”

เขียนอวีอินแทบถอนหายใจออกมาดังๆ เมื่อมือที่บิบบแก้มนี้ๆ ของตนชะงักไป ดวงตาดำสนิทงดงามชวนหลงใหลเบิกกว้างขึ้น ท่าทางเหมือนเสียใจแทนสัตว์เทพบรรพกาลที่มีอายุยาวนานนับหมื่นปีตนนั้น น้ำเสียงของท่านแม่ทัพผิงตะกุกตะกักอย่างขมกลืนอารมณ์ไม่ได้เช่นนี้

“องค์เง็กเขียนฮ่องเต้ให้ข้านำกำลังไปปราบปีศาจกิเลนดำอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ขอรับ องค์เง็กเขียนฮ่องเต้ตรัสว่า เนื่องจากกิเลนดำเป็นสัตว์เทพชั้นสูง มีพลังฤทธิ์มากมาย เมื่อกลายร่างเป็นปีศาจเช่นนี้จึงเป็นปีศาจชั้นสูง นอกจากท่านแม่ทัพขวาผิงซีแล้ว เห็นทีแม่ทัพและขุนพลเทพตนไหนๆ ก็คงไม่สามารถปราบลงได้”

“เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว ท่านแม่ทัพมังกรสวรรค์ผู้ไร้พ่ายของพวกเราชาวมังกรย่อมสามารถปราบมันได้แน่ๆ ไม่ว่าจะเป็นปีศาจชั้นสูงเพียงใดก็

“ไม่คณนามือท่านแม่ทัพไปได้แน่!”

ทหารเทพที่ยืนเจียบฟิงมาตั้งแต่ต้นตะโกนโห่ร้องเห็นด้วยพร้อมกับกระแทกหอก ดาบ กระบี่ และสารพัดอาวุธในมือกับพื้นด้วยความฮึกเหิมภาคภูมิใจ... เป็นเวลานานนับพันปีแล้วที่พวกตนไม่ได้เห็นท่านแม่ทัพออกศึกสงคราม

ทหารเทพที่มีอายุยืนยาวมากกว่าพันปีอาจเคยเห็นการต่อสู้ดุเดือดเลือดพล่านของท่านแม่ทัพกับปีศาจชั้นสูง แต่ก็ยังมีทหารเทพที่มีอายุน้อยกว่าพันปีจำนวนหนึ่งที่ได้ยินเพียงคำเล่าขาน ไม่เคยเห็นท่านแม่ทัพผู้สูงส่งของตนต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้าย

แดงฉานแห่งสีเลือด...

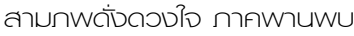
งดงามดุจบุปผาเบ่งบาน...

ในความโหดเหี้ยมเด็ดขาดนั้นมีความอ่อนโยนและความเมตตา...

เป็นฉากการต่อสู้ที่งดงามอย่างยิ่ง เห็นเพียงครั้งเดียวก็ถูกสลักลึกในความทรงจำ จึงไม่น่าแปลกใจว่าแม้เวลาจะผ่านมานานถึงเพียงนี้ เรื่องราวนั้นก็ยิ่งถูกเล่าขานไม่รู้จักจบ ดังนั้นเมื่อหัวหน้าเซียนสื่อสารพูดถึงราชโองการขององค์เจ็กเซียนฮ่องเต้ ทหารทัพมังกรสวรรค์ทุกคนจึงพากันตื่นตื่น เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมาทันที

“เจ้าปีศาจกิเลนดำไม่เจียมตัว มันต้องตายสถานเดียวเท่านั้น!” ยิ่งคิดทหารเทพนับพันนายเบื้องล่างก็ยิ่งตะโกนก้องออกมาด้วยความมั่นใจ

ความฮึกเหิมของทหารเทพรอบตัวทำให้เซียนอวี้อินพลอยเลือดลมพลุ่งพล่านตามไปด้วย เขาเพิ่งบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นเซียนมาได้ไม่ถึงพันปี ดังนั้นตั้งแต่ขึ้นมาสวรรค์ก็พบว่าท่านแม่ทัพได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ในสงครามครั้งใหญ่ จนต้องพักรักษาตัวอยู่ในศิลาเหมันต์เป็นเวลานานนับพันปี และตลอดเวลาสามร้อยปีที่ผ่านมานับตั้งแต่ที่ท่านแม่ทัพลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สวรรค์ก็แสนสงบสุข ไร้เรื่องราวนองเลือดใดๆ ดังนั้นเขาจึงได้ยินเพียงเรื่องเล่าขาน แต่ไม่เคยเห็นความงดงามยามออกศึกของผู้ได้รับสมญานาม ‘เทพ

ครั้งนี้เขาต้องไม่พลาดแน่นอน!

เสียงนั้นไม่เบาลงเลย แม่สตรีโบหน้าเรียวยาวไป ผิวกายสีน้ำผึ้งทว่าเปื่อย
ยเรืองรองตามคักดีฐานะของมังกรดำคักดีลิทธิ์เพียงตนเดียวในเผ่าพันธุ์
กรยังคงยืนนิ่งเยียบ ท่าทางเคร่งขรึมจริงจัง รอยยิ้มที่เห็นในตอนแรก
ยไปนานแล้ว

“แม่ทัพมังกรสวรรค์ผู้เกรียงไกร
ปราบปีศาจร้ายใต้คมดาบกล้า
สยบความชั่วร้ายทั้งหลาย
คืนความสงบสุขแก่สามภิกษุตลอดกาล
ท่านแม่ทัพฮวาผิงซึ้งของพวกเรา!”

“สโรชา” หรือที่ใครๆ ในตอนนี้เรียกว่าแม่ทัพมังกรสวรรค์ขวาผิงซี
นั้นน้ำลายอย่างผิดคอก เมื่อมองลงไปจากก้อนเมฆเห็นเจ้าสัตว์ประหลาด

ตัวดำมะเมื่อมกำลังอาละวาดฟันไฟพิชสีดำใส่กำแพงเวทที่ทหารเทพน้อย
ยืนปักหลักสร้างขึ้นมา

เกิดเสียงดังฉ่าๆ ขึ้นทุกครั้งไฟพิชถูกฟันใส่กำแพงเวท แล้วทหารเทพ
จำนวนหนึ่งก็ล้มลงกระอักเลือดและถูกหามออกไป ก่อนจะมีทหารกลุ่มใหม่
เข้าไปยืนรายเวทแทนที่ทหารที่ล้มลงไป เพื่อซ่อมแซมกำแพงเวทก็กัซังให้
กลับมาสมบูรณ์ดังเดิม

ทหารเทพเหล่านี้คงฝึกฝนมานานแล้ว แม้จะมีกลุ่มใหม่เข้ามาทดแทน
แต่พลังก็ลดน้อยลงจนไม่สามารถซ่อมแซมกำแพงเวทให้มีพลังกัซังได้เหมือน
เดิม พิชจากไฟของปีศาจก็เล่นดำจึงทำให้ต้นไม้ป่าเขาและท้องทะเลที่กัซังที่
ควรสวยงามตามคำเล่าลือกลายเป็นเพียงพื้นทะเลทรายสีดำ บริเวณที่
ควรเป็นท้องทะเลกลับเหือดแห้ง พืชสมุนไพรล้ำค่าถูกเผาผลาญ ลัทธิปาและ
ลัทธิน่าน้อยใหญ่ล้วนตายสิ้น กลืนความตายลอยตลบทั้งผืนดินและท้องฟ้า

เจ้าสัตว์ที่เคยมีหัวเป็นมังกร ตัวและเขาเป็นกวาง ตอนนั้นรูปร่างเปลี่ยน
ไปจนแทบจำไม่ได้ เมื่อเห็นว่ามีทหารเทพชุดใหม่มายืนแทนชุดเดิม มันก็ยัง
โมโห เปลี่ยนใจจากใช้ไฟพิชเผาผลาญเป็นวิ่งพุ่งชนกำแพงเวทแทน เสียงชน
ดังสนั่นหวั่นไหว ก่อนจะทำให้เสียงร้าวแหลมเล็กดังก้อง ทหารที่เข้าไปแทนที่
ชุดใหม่ล้มลงกระอักเลือดและหมดสติไปทันที รอยแตกร้าวเล็กๆ ที่โยงโย
คล้ายใยแมงมุมทำให้ควันพิชจำนวนมากเล็ดลอดออกมาตามรอยร้าวนั้น
อย่างรวดเร็ว ยามควันพิชพัดผ่านก้อนหินและเศษซากต้นไม้ที่ยังหลงเหลือ
อยู่บ้างก็ถูกกัดกร่อนจนกลายเป็นเม็ดทรายสีดำ

ถ้ามีทางอื่นให้เลือกอีก สโรชาคงรีบทิ้งหน้าที่ปราบปีศาจอันยิ่งใหญ่
ให้แก่แม่ทัพเทพนายอื่นแทน แต่ทหารมังกรที่ติดตามมาด้านหลังกลับทำให้
เธอไม่สามารถทำอย่างที่คิดได้ เพราะตอนนี้เธอคือฮวาผิงซี... เป็นแม่ทัพมังกร
สวรรค์ซึ่งเปรียบเสมือนสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจของเหล่าทหารมังกร ถ้าเธอหนีหรือ
แสดงความหวาดกลัวออกมา กลับไปคงต้องทนฟังกงหนวนบนสามปีไม่เลิก
แน่นอน โทษฐานที่ทำลายขวัญและกำลังใจของทหารมังกรทุกนาย และ...

ขนาดควันทิชลอดออกมาจากกำแพงเวทแค่ไม่มากยังสามารถทำลายพื้นดิน และท้องทะเลได้ขนาดนี้ ถ้าตัวเป็นๆ ของมันหลุดออกไปยังแดนสวรรค์หรือโลกมนุษย์ได้ คงก่อเกิดหายนะร้ายแรงแน่นอน

แม้จะผ่านมาสักร้อยปีแล้วนับตั้งแต่ที่เธอฟื้นขึ้นมาในร่างของแม่ทัพ มังกรสวรรค์นาม ‘ฮวาผิงซี’ ร่างนี้ แต่จนถึงวันนี้สโรชาก็ยังรู้สึกเหมือนตัวเอง อยู่ในความฝัน และอีกไม่นานเธอก็จะลืมตาตื่นขึ้นในฐานะของสโรชา สาวนิรุต ที่วันๆ ไม่ชอบขยับตัวทำอะไร นอกจากอ่านหนังสือและแต่งตัวออกไปทำงาน ที่ตัวเองรัก นั่นก็คือการเป็นช่างภาพแฟชั่น...

เพราะไฟสปอตไลท์ดวงใหญ่ที่หล่นลงมาใส่ศีรษะดวงนั้นทีเดียว ทำให้ ความสงบสุขแสนเรียบง่ายของเธอจบสิ้นลง จนถึงวันนี้สโรชาก็ยังจำเสียง หวีดร้องของทีมงาน และความเจ็บช้ำวูบที่ไฟสปอตไลท์ดวงใหญ่ตกใส่ได้อย่าง แม่นยำ

คงต้องโทษที่เธอไม่ชอบออกกำลังกายหรือขยับตัวเท่าไร ปฏิกริยา ตอบสนองต่อสปอตไลท์ที่ตกใส่จึงซ้ำเกินไป ทั้งๆ ที่เพียงแค่ขยับหลบไปข้างๆ ลึกก้าวสองก้าว เธอก็คงไม่ต้องมายืนก้มหน้ามองปีศาจกิเลนดำแสนน่ากลัว ตนนั้นอย่างในตอนนี้

ยิ่งมองเจ้าดำด้านล่าง สโรชาก็ยิ่งนึกอยากเงยหน้าดำสวรรค์ที่กลั่นแกล้ง กันมากเกินไปแล้ว ในนิยายย้อนยุคอดีตเรื่องอื่นๆ เขาก็มีแต่พอนางเอก ตายวิญญูณก็จะไปเข้าร่างของคุณหนูหรือองค์หญิงที่อ่อนแอ ไม่สู้คน ถูกผู้คน รุมรังแกไม่ใช้หรือไงกัน ทำไมวิญญูณของเธอต้องมาเข้าร่างแม่ทัพมังกรที่ เก่งกาจขนาดนี้ด้วย!

ทั้งที่ฮวาผิงซีอายุแค่ห้าหกพันปีเท่านั้น แต่นางกลับเก่งกาจเกินไป ตลอดเวลาสามสี่พันปีที่รับหน้าที่เป็นแม่ทัพมังกรสวรรค์ ฮวาผิงซีก็สร้าง เกียรติประวัติในการต่อสู้สังหารเหล่าปีศาจและเทพมารชั่วร้ายมานับครั้ง ไม่ถ้วน นำทหารมังกรเข้าสู่สนามรบโดยไม่เคยพ่ายแพ้ให้แก่ผู้ใด จนในหัวใจ ของทหารมังกรทุกนายตอนนี้... ถ้าเทพมังกรจินหลงคือเทพเจ้าที่ไม่มีผู้ใด

แต่ต้องได้ ฮวาผิงซิกก็เปรียบเสมือนสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของทหารมังกรและทหารเทพทั้งหลายบนสวรรค์

เพราะฮวาผิงซิกมีฐานะพิเศษอย่างนี้เอง ตลอดเวลาสามร้อยปีที่ได้ใช้ร่างนี้ เธอจึงต้องพยายามฝึกฝนตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อจะได้เก่งเหมือนเจ้าของร่างเดิม และเพื่อปกปิดไม่ให้ใครรู้ว่าร่างของแม่ทัพฮวาผิงซิกวิญญูณที่ไหนก็ไม่รู้มาแย่งชิงร่างไปเสียแล้ว!

แต่คิดว่าถ้ามีคนรู้ความจริงแล้วเกิดมีความคิดบ้าๆ อยากแย่งร่างของแม่ทัพฮวาผิงซิกกลับคืนไปให้แก่ท่านแม่ทัพในดวงใจ เลยนุกเข้ามาฆ่าเธอถึงบนเตียงนอน ก็ทำให้คนที่ชอบนอนเกิดแรงฮึด จับดาบขึ้นมาฝึกซ้อมอย่างขยันแข็งทั้งขยันอ่านตำรามากมาย และเรียนร่ายเวทใช้พลังอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ถึงจะพยายามจนแทบไม่ได้หลับได้นอนขนาดนั้นแล้ว ‘รองแม่ทัพกงหน่วน...’ ลูกน้องคนสนิทของฮวาผิงซิก และเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รู้เรื่องวิญญูณสลับชั่วคราวครั้งนี้ ยามที่เขามองเห็นเธอฝึกซ้อมอาวุธก็ยังเอาแต่ส่ายหน้า ถอนหายใจเฮือกๆ ตีสีหน้าอมทุกข์ จนหญิงสาวนี้กราบถวายบังคมลาทองตัวใหญ่ขึ้นบนนั้นเหลือเกิน

“เจ้าไม่ได้กำลังฝันไปหรือฮวาผิงซิก”

พอคิดถึงกงหน่วน สโรชาก็คิดถึงคำพูดของพระโพธิสัตว์ผู้เสียน ผู้ที่กงหน่วนพาเธอไปหาหลังจากเทพเสินหลงพยายามรักษาอาการ ‘จำเรื่องราวใดๆ ไม่ได้เลยของท่านแม่ทัพฮวาผิงซิก’ มานานนับสิบปี แต่ก็ช่วยฟื้นความจำกลับมาไม่ได้แม้แต่เลี้ยวเดียว ข้าการรักษานั้นแม้จะผ่านมาหลายร้อยปีแล้ว เธอยังจำทุกเรื่องราวตอนที่ใช้ชีวิตในฐานะสโรชาได้อย่างชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน

“แต่ที่จริงแล้วฮวาผิงซิกกับสโรชาก็คือดวงจิตดวงเดียวกัน ดังนั้นเจ้าก็คือนาง นางก็คือเจ้า” พระโพธิสัตว์ยังคงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ้มสงบเย็น ให้ความรู้สึกถึงเรื่องราวทุกสิ่งในโลกเป็นเพียงลมพัดผ่านไปไม่ไหว ผ่านมาแล้วก็

ผ่านไป

“แล้วเมื่อไรท่านแม่ทัพจะจำตัวเองได้เสียทีเล่าท่านอาจารย์” ความจริงสโรชาไม่ควรโมโหที่กงหน่วนถามอย่างนั้น เพราะเป็นสิ่งที่เธอก็อยากรู้เช่นกัน แต่กลับเริ่มโมโหขึ้นมาหน่อยๆ กับสายตาของเขาซึ่งเหมือนกำลังฟ้องว่า

‘ตอนนี้ข้าเหนื่อยทั้งกายเหนื่อยทั้งใจเหลือเกินแล้วท่านอาจารย์ ท่านรีบๆ ช่วยข้าทีเถอะ’

“จำได้แล้วอย่างไร จำไม่ได้แล้วอย่างไร”

เธอกับกงหน่วนแทบจะยกมือขึ้นแกศีระชะพร้อมๆ กันกับคำถามย้อนกลับของพระโพลีส์ตรัผู้เสียน ทั้งสองนี่อิงกับคำถามที่ไม่มีใครตอบได้

สำหรับกงหน่วน การที่แม่ทัพที่ตนเคารพรักกลายเป็นคนไม่เอาไหนอย่างนี้ เป็นใครก็รับไม่ได้ แต่สำหรับสโรชาแล้ว การที่จำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นสาวผิงซีไม่ได้ทำให้รู้สึกเดือดร้อนเลย ถ้าไม่ถูกผู้ที่รู้ความลับนี้ซึ่งก็มีอยู่ไม่กี่คนกดดัน และพูดโน้มน้าวให้เธอพยายามแสดงบทบาทอย่างสาวผิงซีให้เหมือนให้ได้ ซึ่งเธอก็พยายามฝึกฝนตัวเองเต็มที่แล้ว แค่ว่าออกมาไม่ค่อยดีเท่าไร... อือ... เท่านั้นเอง

แต่เรื่องนี้เป็นความผิดของเธอที่ไหนกันเล่า เธอก็ลงมือลงแรงทำเต็มที่แล้ว คนที่คาดหวังให้เธอเก่งเหมือนกับสาวผิงซีในอดีตต่างหากที่ผิด เพราะคาดหวังในเรื่องที่แสนเหลวไหลและแสนเพ้อเจ้อ โดยไม่อิงกับความเป็นจริงในปัจจุบัน

หญิงสาวรู้ตัวเองดีว่า อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอไม่ค่อยดีนั้นจะจำเรื่องราวในอดีตของสาวผิงซี เพราะใจหนึ่งก็กลัวว่าเมื่อความทรงจำของเจ้าของร่างกลับคืนมา แล้วเธอที่เป็นสโรชาเล่าจะไปอยู่ที่ไหน

“เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าก็จะรู้เอง...” พระโพลีส์ตรัพูดออกมาพอดีกับที่เธอถามตัวเองในใจ

พูดจบพระโพลีส์ตรัผู้เสียนก็หลับตาลงอีกครั้ง ดอกบัวที่เป็นฐานรองนั่งเปล่งรัศมีสีชมพูออกมาห่อหุ้มความสว่างไสวด้านใน บ่งบอกว่าผู้อยู่ด้านใน

กำลังเข้าสู่สถานสมบัติ ซึ่งถ้าไม่ใช่พระโพธิสัตว์กำหนดจิตถอนตัวออกจากสมาธิเอง ต่อให้ฟ้าถล่มดินหลายลงมาก็คงไม่สามารถทำให้ท่านหวั่นไหวได้อีก

เมื่อรู้ว่าคงไม่ได้คำตอบใดๆ อีกแล้ว เธอกับกงหน่วนจึงตัดสินใจถอยออกจากตำแหน่งของพระโพธิสัตว์ผู้เสีย

สโรชาต้องใช้เวลาอีกนับสิบปีกว่าจะทำใจยอมรับได้ว่าเธอกับฮวาผิงซีเป็นดวงจิตดวงเดียวกัน... เธอคือดวงจิตที่หลุดออกจากร่างฮวาผิงซี ตอนที่นางต่อสู้กับปีศาจชั้นสูงซึ่งเคยเป็นสหายเทพสงครามกลุ่มเดียวกัน เล่าลือกันว่าความเห็นใจในเสียชีวิตเดียวกันนั้นเกือบนำความตายมาให้นาง โชคดีที่ตอนนั้นจอมมารหงเซินหยานตอบรับคำขอร้องขององค์เจ็กเซียนฮ่องเต้ ใช้พลังของตนและศิลาหมันต์ของสวรรค์ช่วยรักษา ถึงต้องใช้เวลานานนับพันปี แต่วิธีของจอมมารหงเซินหยานก็สามารถประสานดวงจิตของนางที่แตกออกเป็นนับพันนับหมื่นให้กลับคืนมาจนครบถ้วน และกลับสู่ร่างเดิมของตน

ความผิดพลาดมีเพียงประการเดียวเท่านั้นคือ... เมื่อดวงจิตกลับคืนร่างแล้ว ดันจำตัวเองตอนเป็นฮวาผิงซีไม่ได้แม้แต่บ่อย...

“ท่านแม่ทัพขอรับ ดูเหมือนขุนพลเทพแดนทักษิณจะต้านไม่ไหวแล้ว” เสียงร้องอย่างหวาดเสียวของทหารเทพที่อยู่ด้านหลังทำให้สโรชาได้สติมองลงไปตามลำ รอยร้าวบนกำแพงเวทียิ่งขยายกว้างมากขึ้น ทหารที่ยังยืนอยู่ได้กลับเหลือไม่ถึงร้อยนายแล้ว

“ทุกคนไม่ต้องกลัว ท่านแม่ทัพฮวาผิงซีมาถึงแล้ว พวกเจ้ารอดตายแล้ว” ทหารเทพนายเดิมร้องตะโกนให้กำลังใจผู้ที่ต่อสู้อยู่เบื้องล่าง

ถ้าไม่ติดขัดที่ภาพลักษณ์ของฮวาผิงซี สโรชาคงหันกลับไปเตะสังฆมณเฑียรเทพปากเปราะด้านหลังสักปี๊บสองปี๊บ เพราะเสียงตะโกนนี้ทำให้ปีศาจกิเลนดำเงหน้าขึ้นมามองเธอทันที พร้อมกับอ้าปากที่เต็มไปด้วยฟันแหลมคมคำรามใส่ จนคนถูกหมายหัวสะดุ้งเฮือก เผลอก้าวถอยหลังอย่าง

ลืมหัด หว่ายยังไม่ทันได้วางเท้าเต็มเท้า ร่างกลับเสียหลักตกจากก้อนเมฆมงคล เพราะถูกใครบางคนผลักเต็มแรง

เสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นทันทีเมื่อเห็นแม่ทัพมังกรสวรรค์กระโดดลงไปจัดการเจ้าปีศาจสัตว์บรรพกาล แต่คนที่ตกลงมาโดยไม่ตั้งใจอ้าปากเกือบส่งเสียงร้องออกมา โชคดีที่ตั้งสติได้ทันจึงรีบหุบปาก และเป็นโชคดีอีกอย่างที่ว่าแม่เธอจะไม่มีอาการทรงจำใดๆ ของฮวาผิงซี แต่ร่างกายนี้ก็ยังคงมีความเคยชินของแม่ทัพมังกรสวรรค์อยู่เต็มเปี่ยม ในเวลาที่สโรชาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ร่างกายนี้ก็จัดระเบียบแขนขาตัวเอง ตอนเธอตกลงมาจากก้อนเมฆมงคลจนกระทั่งยืนอยู่ภายในกำแพงเวทกักขัง ทำทางจึงดูสง่างามและผ่าเผยอย่างยิ่ง ข้ามียังเคลื่อนไหวเอง ดึงดาบโค้งจันทร์เสี้ยวสองคมออกมาถือไว้ในท่าเตรียมพร้อมต่อสู้

บนท้องฟ้ามีทหารเทพมากมายรีบกระโดดติดตามลงมา...

เสียงโห่ร้องดังขึ้น ปีศาจก็เล่นด่าอย่างคลุ้มคลั่ง มันหันมาใช้ดวงตากกลมโตแดงก่ำจ้องมองเธออย่างกระหายเลือด ก่อนจะคำรามออกมาเสียงดัง จนสโรชารู้สึกแสบหัวลั่นเปรี๊ยะๆ พื้นดินสั่นสะเทือน เมื่อมันตบเท้าที่ยังพอเห็นว่าเป็นกบม้าแต่กลับมีกรงเล็บแหลมคมโผล่ออกมากับพื้นเต็มแรง จนเกิดฝุ่นทรายสีดำฟุ้งกระจาย

ยังไม่ทันที่สโรชาจะตั้งตัว ร่างดำมะเหมือดที่ใหญ่มากเกือบเท่าตัวก็กระโจนพุ่งตรงเข้าใส่ศัตรูทันที

แม้จะรู้ว่าต้องยับยั้ง แต่เพียงชั่วแค่เสี้ยวพริบตาเดียว พอจะยับยั้งไปได้ด้านข้าง ก็พบว่ากบเท้าของมันลอยอยู่เหนือศีรษะของเธอแล้ว

เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ลืมหัดขึ้นมาในร่างของฮวาผิงซีที่สโรชาตัวเย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น คิดถึงความรู้สึกยามเงยหน้าขึ้นเห็นสเปคตอลด์ดวงใหญ่หล่นลงมาใส่ศีรษะ แม้หญิงสาวจะรู้ว่าความตายก็เป็นแค่ความรู้สึกเจ็บเพียงชั่วคราวหนึ่ง ก่อนจะเกิดความรู้สึกพว้าเลือนแล้วทุกอย่างก็จะผ่านพ้นไป แต่จะให้ตายอีกครั้งเธอก็ยังไม่สามารถทำให้

คุ้นชินได้

แล้วคราวนี้ถ้าเธอตาย เธอจะตื่นขึ้นมาในร่างใครอีกเล่า...

เสี้ยววินาทีที่ทรงเลี้ยวหลบหลุมศพของปีศาจก็เล่นต๋อยห่างจากศีรษะไม่ถึง
 เซียะ¹ สโรชาารู้สึกใจหวิวๆ แม้จะรู้ว่าเวลาเป็นตายอย่างนี้ไม่ควรเป็นลม และ
 ห้ามเป็นลมเด็ดขาด

แต่รู้ส่วนรู้ ร่างกายกลับไม่ยอมทำตามที่สมองสั่งการ เพราะตอนนี้...
 เธอกำลังจะเป็นลมแล้ว!

¹ เซียะ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ โดยที่ 1 เซียะ เท่ากับ 33.33 เซนติเมตร

สอง

ชีวิตเช่นนี้ช่างลําเคี้ยวยิ่งนัก

“แม่ทัพมังกรสวรรค์ผู้เกรียงไกร

ปราบปีศาจร้ายใต้คมดาบกล้า

สยบความชั่วร้ายทั้งหลาย

คืนความสงบสุขแก่สามพิภพตลอดกาล

ท่านแม่ทัพฮวาผิงซี้ของพวกเรา!”

อยู่ๆ สโรชาก็สะดุ้งรู้สึกตัว ลัญชาตญาณทำให้รับกระโดดถอยหลัง
หลบกับเท้าของปีศาจกิเลนดำพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมอง

แต่สิ่งที่เห็นกลับทำให้ต้องกะพริบตาปริบๆ มองท้องฟ้าสีครามซึ่งมี
ปูยเมฆสีขาวลอยเอื่อยๆ อย่างเกียจคร้านผ่านไปเหนือศีรษะ

ความสงบเยียบแสนสบายซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่จำได้เมื่อครั้ง สโรชารู้สึก
เหมือนดูหนังที่ตัดต่อผิดพลาด เนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน จนคนดูไม่สามารถดู
ให้รู้เรื่องได้...

“แม่ทัพมังกรสวรรค์ผู้เกรียงไกร

ปราบปีศาจร้ายใต้คัมดาบกล้า...”

เสียงเพลงที่แสนคึกคักและชวนให้ชนลูกหยุดชะงักไปอีตึกหนึ่งก่อนจะ
ดั่งขึ้นอีกครั้ง คนที่รู้สึกคล้ายเพิ่งตื่นจากฝันร้ายหน้ากระตักแล้วกวาดตามอง
ไปรอบๆ ตัว ภาพที่เห็นทำให้คนมองรู้สึกปวดศีรษะจี๊ดขึ้นมาเหมือนทุกครั้ง
เมื่อเห็นทหารเทพตัวสูงใหญ่กำลังยกอาวุธในมือขึ้นลงเป็นจังหวะเดียวกัน
พร้อมกับเปล่งเสียงร้องเพลงอย่างฮึกเหิม ซ้ำครั่งนี้ยิ่งร้องก็ยิ่งคึกคัก เสียงร้อง
จึงยิ่งดังกึกก้องกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

ถ้าไม่เป็นเพราะรอบๆ ตัวเป็นทะเลทรายสีด่างที่แห้งแล้ง สโรชาก็คงคิด
ว่าเจ้าปีศาจกิเลนดำเมื่อครู่เป็นเพียงฝันร้ายตื่นหนึ่งเท่านั้น

สายลมสดชื่นที่มีกลิ่นอายทะเลพัดผ่าน ฝุ่นปลิวมาจากกองขี้เถ้าซึ่งมี
รูปร่างคล้ายตัวกิเลน กองขี้เถ้าที่ยังคงมีควันสีเทาลอยขึ้นมา บ่งบอกว่าไฟ
เพิ่งดับมอดลง

...อย่าบอกนะว่า มันเผาตัวเองตาย...

“คืนความสงบสุขแก่สามพิภพตลอดกาล

ท่านแม่ทัพฮวาผิงซี้ของพวกเรา!”

เสียงร้องเพลงปลุกใจของเหล่าทหารเทพทำให้ความคิดของสโรชาสะดุด
กึก และพอพวกเขาขยับปากจะเริ่มร้องในวรรคแรกใหม่อีกครั้ง เธอก็รีบยกมือ
ขึ้นห้าม ก่อนจะได้ฟังเพลงที่นำชนลูกนี้อีกรอบ

แต่แทนที่ทุกคนจะเจียบเหมือนทุกครั้ง พอเธอยกมือขึ้นห้าม ทหารเทพ
ทุกคนกลับเปล่งเสียงโห่ร้องดังสนั่นอีกครั้ง

“ท่านแม่ทัพฮวาผิงซี้ของพวกเรา!” ทหารเทพและทหารมังกรทุกคน
กระแทกอาวุธในมือกับพื้นดินเป็นจังหวะ พร้อมเรียกชื่อเจ้าของร่างที่สโรชา
มาอาศัยอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเส้นประสาทข้างขมับเธอเต้นตุบๆ จึงขยับมือจะ

นวดขมับ

“เฮ้ย!” คนที่กำลังจะนวดขมับร้องดังลั่น เมื่อเห็นสิ่งที่มาพร้อมมือก็คือ หัวปีศากกิเลนดำที่หัดเล็กลงจนมีขนาดพอๆ กับหัวสุนัขตัวใหญ่เท่านั้น ที่น่าขนลุกก็คือมีเลือดสีดำไหลออกมา

สโรชารีบสะบัดมือโยนสิ่งที่กำไว้ทิ้ง แต่แทนที่จะตกพื้นกลับมีกล่องไม้สีดำใบหนึ่งยื่นมารองรับไว้ได้อย่างพอดีพอดี พอตกกล่องลงจึงเห็นใบหน้ากลมเป็นน่ารักของเซียนเหี้ยวอัคคีสวรรค์ ดวงตากกลมโตที่ซ้อนขึ้นมองเธอเต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมบูชาจนน่าขนลุก และในแววดานั้นมีการตัดสินใจบางอย่างแน่แน

“มะ...มองข้าอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร” คนที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเผลอถาม

ทันทีที่ถูกถามอ๊วอินก็คุกเข่าลงกับพื้น สองมือประสานกัน เงยหน้าขึ้นมองสตรีตรงหน้าด้วยแววตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมบูชา

“ท่านแม่ทัพ! ได้โปรดรับข้าเข้ากองทัพด้วยเถอะขอรับ” พุดจบเจ้าตัวก็ไขกศิระกับพื้นเสียงดังลั่น ก่อนเงยหน้าขึ้นพูดต่อเมื่อคนตรงหน้าไม่ยอมตอบรับ “ถึงตอนนี้ร่างข้ายังเป็นเด็ก แต่ถ้าข้าฝึกฝนอย่างหนัก ไม่นานคงเก่งกาจจนสามารถฆ่าปีศาจร้ายกาจตายได้ในดาบเดียวเช่นท่านแน่นอน”

‘อะไรนะ! ฆ่าปีศาจที่เก่งกาจตายได้ในดาบเดียวอย่างนั้นหรือ’

สโรชาอุทานในใจ ขนลุกไปทั้งตัว เมื่อคิดได้ว่าตอนที่เธอหมดสติไปเมื่อครู่ ร่างกายกลับสามารถยับฆ่าปีศาจกิเลนดำได้เอง

หรือว่า... แท้จริงแล้วในร่างนี้มีดวงจิตของฮวาผิงชีวิตจริงหลบซ่อนอยู่ แต่อาจจะยังอ่อนกำลัง ยามปกติจึงไม่สามารถบังคับร่างกายได้ ต้องรอให้เธอไม่ได้สติก่อน ฮวาผิงซึ่งจะสามารถออกมาควบคุมร่างนี้ได้... ยิ่งคิดสโรชาก็ยิ่งขนลุกไปทั้งตัว เพราะใช้ร่างนี้มาหลายร้อยปี ยิ่งๆ ก็ยิ่งอดรู้สึกเป็นเจ้าของร่างนี้ขึ้นมาไม่ได้

“ข้าจะรีบกลับไปรายงานองค์เจ้กเซียนฮ่องเต้ แล้วรีบกลับมาหาท่าน

แม่ทัพนะขอรับ” ยังไม่ทันที่สโรชาจะตั้งสติร้องห้าม เสียงน้อยตรงหน้าก็แปลงร่างกลายเป็นเหยี่ยวสีแดงเพลิง โฉบขึ้นสู่ท้องฟ้า ชยับปีกเพียงครั้งเดียวก็หายลับไปจากสายตาทันที

เสียงตะโกนขึ้นชมของเหล่าทหารเทพบัลลังก์ยังดังอย่างต่อเนื่อง ชัดแจ้งหวนความทรงจำของสโรชาอีกครั้ง ดูเหมือนจะเป็นธรรมเนียมไปเสียแล้วว่า ถ้าเธอไม่สั่งหยุด พวกทหารเหล่านี้ก็จะตะโกนเข้าไปซ้ำมาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ยิ่งตะโกนก็ยิ่งคึกคัก เสียงจึงยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ จนใครอยู่ใกล้ก็คงอดปวดหูเหมือนเธอในตอนนั้นไม่ได้

สโรชาคิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าน่าจะปล่อยให้พวกทหารเทพไร้สาระพวกนี้ตะโกนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดแรงไปเอง ครั้งหน้าจะได้ไม่เอะอะอะไรก็ตะโกนร้องเพลงที่น่าขบถๆ เพลงนั้น นิดๆ หน่อยๆ ก็ตะโกนเรียกชื่อสาวผิงซีอย่างบัลลังก์เช่นนี้ แต่ตอนนี้เธอปวดหัวมาก ถ้าได้ยินเสียงตะโกนอย่างนี้อีกคงได้คลั่งตายไปเสียก่อน โดยไม่ต้องรอให้สาวผิงซีฟื้นขึ้นมาอีตร่างคืน

เมื่อคิดได้สโรชาผิวกาย ไข่มุกหน้าคมเข้ม ก็สูดหายใจเข้าปอดลึกหนึ่งครั้ง เอาสองมือโพล่หลัง เหยียดหลังหยดตรง ก่อนจะตะโกนออกมาเสียงดังลั่น ลอกเลียนแบบครุฑีก รด. ที่เคยฝึกตอนสมัยเป็นนักเรียน

“ทุกคนหยุดได้แล้ว!”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วพริบตา ทหารเทพร่างสูงใหญ่หน้าตาเคร่งขรึม จ้องจันจนดูน่ากลัวยับยั้งตัวตรงอย่างเป็นระเบียบ สายตาดำบัพพัญญู คุ่อพร้อมใจกันมองไปยังจุดจุดเดียว

ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ยังมีเสียงร้องตะโกนนำรำคาญ แต่พอเปลี่ยนเป็นเสียงกริบกระทั้งได้ยินเสียงลมพัดผ่าน เสียงเม็ดทรายเสียดสีกันอย่างนี้ สโรชาก็สิ้นน้ำลายลงคอ อดรู้สึกขึ้นมาไม่ได้ว่า สาวผิงซีตัวจริงช่างเก่งกาจเหลือเกิน ที่หนีรับแรงกดดันจากความรู้สึกรู้สึกขึ้นชมบูชาแทบไร้ข้อกังขาใดๆ อย่างนี้มาได้เป็นพันๆ ปี ตัวเธอเจอมามากสามร้อยปียังอยากบ๊ายบายเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว

เมื่อเธอไม่พูดยอมไม่มีใครพูดเช่นเดียวกัน ทุกสายต่ายังคงมองมาด้วย

ความคาดหวังว่าแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่จะสั่งสอนสิ่งที่จะต้องจดจำไปปฏิบัติตาม ทหาร
เทพทุกนายแม้แต่ตายังไม่ยอมกะพริบ รวากับกลัวว่าจะพลาดเรื่องดีๆ ไป

“เอ่อ...” เพียงแค่เธอส่งเสียงออกมาเท่านั้น เหล่าทหารเทพตรงหน้าก็
ตบเท้ายึดตัวยืนตรงโดยพร้อมเพรียงกัน

“เอ่อ...” สโรชากระแอมในลำคอหนึ่งที่ คิดว่าควรพูดอะไรดีเพื่อจะได้
ดูดีสมฐานะของฮวาผิงซี

ฮวาผิงซีตอบได้กับการต้องการถูกรับรองแบบนั้นได้อย่างไรสโรชา
ไม่รู้ รู้เพียงว่าเวลาสองสามร้อยปีที่ผ่านมา คลังคำพูดดีๆ วลีปลุกใจเด็ดๆ ที่
เคยผ่านหูผ่านตาในสมัยเป็นมณูษย์ของเธอถูกใช้จนหมดแล้ว แต่เพื่อให้
ทุกคนเลื่อมมองมาอย่างนี้ หญิงสาวจึงตัดสินใจเลือกคำพูดดีๆ โหลๆ ที่มัก
ได้ยินจากจอมยุทธ์ฝ่ายคุณธรรมในภาพยนตร์จีนมาพูด ผสมกับคำพูดใน
โฆษณาที่เคยได้ยินมาใช้ซ้ำอีกครั้ง

“การกำจัดปีศาจร้ายเป็นหน้าที่ของพวกเราทหารเทพ เอ่อ... ถึงจะลำบาก
ยากเย็นเพียงใด แต่เพื่อความสงบสุขของทั้งสามภพ พวกเราจึงต้องฝึกฝน
ฝึกฝน และฝึกฝน เพื่อให้มีความพร้อมต่อสู้ศึกตลอดเวลา” พอเธอพูดจบ
ทหารเทพทุกนายตรงหน้าก็ขานรับเสียงดังพร้อมเพรียงกัน สายตายังคงมอง
มาอย่างจดจ่อไม่ยอมเหลียวมองไปทางอื่น ฝ่ายอย่างกระหายที่จะได้ยิน
คำสอนประโยคต่อไป

“หา! ยังฟังไม่พออีกหรือ!” สโรชาสบถในใจ

เป็นอีกครั้งที่เธออยากด่าสิ่งใดหรือใครก็ตามที่ทำให้ต้องมาอยู่ในร่าง
ของแม่ทัพมังกรสวรรค์ร่างนี้

“เนื่องจากท่านแม่ทัพฮวาผิงซีสามารถปราบปีศาจกิเลนดำนได้ ช่วย
ยับยั้งภัยพิบัติแก่สามภพ องค์เง็กเซียนฮ่องเต้ทรงรับทราบความดีความชอบ
นี้แล้ว จึงพระราชทานสุราดอกท้อพันปีมาให้หนึ่งจอก เพื่อตอบแทนคุณความ
ดีของท่านแม่ทัพ” เสียงประกาศนั้นดังขึ้นพร้อมการปรากฏตัวของเซียนสูงวัย
ร่างอวบอ้วน ผมและเคราขาวโพลน ใบหน้าค่อนข้างกลมแดงก่ำ กลืนดอกท้อ

อบอวลอยู่รอบกาย

การปรากฏตัวขึ้นมาขัดจังหวะของเขียนท่านนี้ทำให้สโรชาแทบโห่ร้องออกมาด้วยความดีใจ เธอรีบก้าวเข้าไปต้อนรับผู้มาใหม่ น้ำตาแทบไหลออกมาเมื่อไม่ต้องคิดคำสอนให้พวกทหารเทพบัลลังก์ชอบถูกสั่งสอนพวกนี้ฟังอีก

เพียงได้ยินคำว่าสุราดอกท้อพ้นปีทหารเทพก็ส่งเสียงฮือฮา เพราะสุราชนิดนี้เป็นสุราที่ช่วยเพิ่มพลังฤทธิ์ หนึ่งจอกเกือบเทียบเท่ากับเวลาบำเพ็ญเพียรห้าร้อยปี เป็นของดีหายากยิ่ง เพราะหนึ่งพ้นปีเทพดอกท้อจึงจะกลั่นออกมาได้หนึ่งจอก

แม้เธอจะไม่ได้ตื่นเต้นไปกับของพระราชทานล้ำค่า แต่เพื่อเป็นการตัดปัญหา สโรชาจึงค้อมกายลงต่ำ ประสานมือทำความเคารพ ยื่นมือไปรับจอกสุราหนึ่งจอกเล็กๆ มาแล้วกระดกดื่มทีเดียวหมด

กลิ่นคาวเลือดที่สัมผัสได้ในวูบแรกที่ดื่มสุราลงไปทำให้สโรชาขมวดคิ้ว ทว่ากลิ่นดอกท้อที่หอมอ่อนๆ ยังอบอวลอยู่ในปาก หญิงสาวไม่แน่ใจว่าเมื่อครูได้กลิ่นคาวเลือดเพราะเธอใช้มือที่ถือหัวปีศาจกิเลนด่าจับจอกสุรา หรือว่าเพราะสุรามีกลิ่นคาวเลือดจริงๆ

“เพื่อให้สุราช่วยเสริมพลังฤทธิ์ได้ดียิ่งขึ้น ทางที่ดีท่านแม่ทัพควรหาสถานที่เงียบสงบบำเพ็ญเพียร ทำจิตใจให้ปลอดโปร่งอย่างน้อยๆ ไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน โชคดียิ่งที่สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยไอหยางบริสุทธิ์เข้มข้น เหมาะที่ท่านแม่ทัพจะใช้เป็นสถานที่ภาวนาพอดี” หัวหน้าเขียนผู้ดูแลหอสุราเอ่ยแนะนำด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ถ้าเช่นนั้น... ท่านแม่ทัพขอรับ พวกข้าขอตัวกลับก่อนนะขอรับ” เพียงได้ยินคำแนะนำของหัวหน้าเขียนผู้ดูแลหอสุรา ทหารมังกรและทหารเทพประจำทะเลทักซิธต่างรีบเอ่ยขอตัว ไม่ก็อึดใจต่อมาทุกคนก็แยกย้ายกันจากไป แม้แต่เขียนผู้เฒ่ายังเอ่ยคำลา

เมื่อรอบตัวกลับมาเงียบสงบ ไม่มีสายตาดูขึ้นชมบุชมองมา ไม่ต้องรับแรงกดดันจากความคาดหวังใดๆ อีก สโรชาก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งเบาสบายเมื่อใช้ตรวนแห่งความคาดหวังถูกลดลงชั่วคราว

และสมกับที่ร้านนี้มีชื่อว่า ‘ฮวาผิงซี’ เพียงจิตใจมีความสุข ดอกไม้ที่ถูกรอบกายก็พากันเบ่งบาน และครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน แม้ตรงที่เธอยืนอยู่จะถูกไฟพิษของปีศาจกิเลนดำทำลายจนเหลือเพียงทะเลทรายสีดำที่แห้งแล้ง แต่ทันทีที่เธอยิ้มอย่างสบายใจ ก็มีหน่ออ่อนของต้นไม้แทงยอดขึ้นมาอย่างร่าเริง ผืนทรายสีดำถูกแทนที่ด้วยสีเขียวของต้นไม้ค่อยๆ แผ่ไกลออกไปเรื่อยๆ ชำต้นไม้ที่งอกใหม่เติบโตได้อย่างรวดเร็ว

ใช้เวลาเพียงไม่นานพืชคลุมดินก็ขึ้นปกคลุมทรายสีดำ ต้นไม้ใหญ่แทงยอดผลิบ่ออ่อนอย่างรวดเร็ว

ไม่นานทะเลทากิซึนที่แห้งแล้งก็เปลี่ยนแปลงกลับคืนสู่ท้องทุ่งดอกไม้สีชมพูกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา และยิ่งงดงามมากขึ้นเมื่อขอบฟ้าด้านทิศตะวันตกค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีครามเข้ม ประกายแสงสีทองสาดส่องเป็นลำแสงแปดแฉก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ อีกไม่ต่ำกว่าสามสี

ความงดงามของธรรมชาติรอบตัวทำให้คนที่มองอยู่ถึงกับอ้าปากค้าง รู้แล้วว่าทำไมที่นี่ถึงมีคนชมว่างดงามไม่แพ้บนสวรรค์เก้าชั้นฟ้า... สโรชาอ้าแขนออกกว้าง เยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า สูดหายใจหอมกลื่นหอมของมวลดอกไม้เข้าไปเต็มปอด ก่อนจะกระโดดไม้ที่ก็ขึ้นสู่ยอดของต้นไม้ที่สูงที่สุดในบริเวณนี้ เลือกกิ่งใหญ่ๆ แข็งแรง แล้วเอนกายลงนอนไขว่ห้าง กระดิกเท้าอย่างมีความสุข

เพราะใช้เวลานานถึงสามร้อยปี ใช้ยาหลายร้อยตัวในการฝึกฝนอย่างยากลำบาก เธอก็ยังไม่สามารถบำเพ็ญเพียรเพิ่มพลังฤทธิ์ได้มากมาย ดังนั้นการหวังให้สุราดอกท้อพันปีเพียงแค่ออกเดียวช่วยเพิ่มพลังฤทธิ์ให้เธอแบบก้าวกระโดดจึงเป็นเรื่องที่มีแนวโน้มจะเสียแรงเปล่า และคนอย่างสโรชา ถ้าให้เลือกระหว่างนอนกับทำเรื่องไร้สาระอย่างนั้น เธอก็ขออนอนก่อนเป็นอย่างแรกดีกว่า เวลาแห่งอิสรภาพเยี่ยงนี้ยังเหลืออีกเป็นเดือน ดังนั้นเดี๋ยวค่อยลุกขึ้นมา

บำเพ็ญเพียรเสียหน่อยก็คงไม่สายเกินไป

ความอุ่นร้อนแสนสบายจากสุราดอกท้อพันปียังคงแผ่กระจายไปทั่วร่าง ขณะที่สโรษฐารู้สึกว่าเปลือกตาหนักอึ้งขึ้นทุกที และในที่สุดก็ปิดเข้าหากัน

เสียงจิ้งม่งคล้ายคนบ่น แต่ฟังอีกทีก็คล้ายเสียงสวดมนต์ดังมาจากที่ไกลๆ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างนี้รำคาญ แต่ความง่วงมิชยเหือทุกสิ่ง เธอจึงนอนต่อไป แม้จะรู้สึกว่อากาศรอบตัวร้อนขึ้นเรื่อยๆ จนน่าแปลกใจ

แสงสว่างจ้า ก่อนจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเส้นไหมสีเงินระยิบระยับ
ห่อหุ้มรอบร่างที่นอนหลับอยู่บนกิ่งไม้ เขียนชาที่นำสุราดอกท้อพันปีมามอบให้ซึ่งกำลังร้ายเวทถึงกับหยุดชะงัก แหงนหน้ามองรังไหมสีเงินที่เกิดขึ้นด้วยความตกใจ ก่อนเขาจะตัดสินใจร้ายเวทต่อ ขณะที่รังไหมก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แล้วห่อหุ้มร่างแม่ทัพมังกรสวรรค์บนกิ่งไม้ไว้ด้านในจนมองไม่เห็นอีกต่อไป

ผ่านไปครู่ใหญ่ หัวหน้าเขียนผู้ดูแลหอสุราก็ใช้ไม้เท้ายันพื้น หอบหายใจเหนื่อยหนัก ทว่าริมฝีปากยังคงขยับเปล่งเสียงร้ายเวท และเมื่อเขาหยุดร้ายเวท รังไหมสีเงินก็หยุดก่อตัวเช่นเดียวกัน

เขาจ้องมองรังไหมสีเงินแวววาวระยิบสะท้อนกับแสงอาทิตย์สีทองด้วยความงุนงง รอยเหยี่ยวบนใบหน้าค่อยๆ จางหายไป กลับกลายเป็นใบหน้าอ่อนเยาว์ของชายหนุ่ม หลังจากที่ค่อนข้างเหี้ยมดตรง ผมและเคราขาวเปลี่ยนเป็นสีดำ เพียงไม่กี่จิตใจเขียนดอกท้อชราาก็กลายเป็นเขียนหนุ่ม

เขียนหนุ่มยังมองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าด้วยความไม่เข้าใจ อยู่ๆ ก็เกิดเสียงเบรียะขึ้นเบาๆ พร้อมกับรังไหมสีเงินนั้นเริ่มเกิดรอยร้าวเล็กๆ ตรงส่วนหัว ก่อนรอยร้าวจะค่อยๆ ลามขยายไปยังส่วนอื่นๆ ทัวทั้งรังไหม

ในขณะที่เขียนหนุ่มยังจับตันชนปลายไม่ถูก รังไหมสีเงินที่เต็มไปด้วยรอยร้าวก็แตกระเบิดออก เปลือกหุ้มสีเงินกลายเป็นลำแสงนับร้อยนับพันปลิวพุ่งไปรอบทิศ จนคนที่จ้องมองอยู่ตาพวามัวมองไม่เห็นสิ่งใดไปครู่หนึ่ง แต่เมื่อกลับมาเห็นชัดอีกครั้งก็ต้องตื่นตะลึงยิ่งกว่า เขาพบว่าบนกิ่งไม้ นั้นไม่มีร่าง

แม่ทัพฮวาผิงซี หรือรังไหมสีเงินใดๆ อยู่แล้ว สิ่งที่อยู่แทนที่กลับเป็น...

สิ่งมีชีวิตที่มองผ่านๆ คล้ายงูสีดำสนิท ความยาวตั้งแต่หัวจดหางไม่ถึงสามเชียวเท่านั้น แต่มันก็ดูแตกต่างจากงูทั่วไปเล็กน้อยคือมีสองมือสองเท้า

‘บัดซบ! เวลาสำคัญเช่นนี้แม่ทัพมังกรกลับกลายเป็นงูอย่างนั้นหรือ เกิดความผิดพลาดตรงไหนกันแน่’ เขียนหนุ่มสบถในใจ สายตาจับแน่นกับแผนการที่ผิดพลาดจับจ้องเจ้างูดำบนต้นไม้ซึ่งยังคงนอนหลับสนิท

พุงป่องๆ ของมันขยับขึ้นลงตามการหายใจเข้าออกอย่างมีความสุข แล้วหัวเล็กๆ ของมันก็ขยับหันมา เขียนหนุ่มเห็นหัวที่มีลักษณะคล้ายทั้งงูทั้งปลาหลิ² และเขาเล็กๆ อ่อนนุ่มที่เหมือนเพิ่งงอกออกมาบนหัวสองเขา สิ่งที่ทำให้เขากะพริบตาปริบๆ เพราะคิดไม่ถึงเลยว่าแม่ทัพมังกรสวรรค์ที่มีอายุหลายพันปี ยามกลายร่างสู่ร่างเดิม กลับเปลี่ยนมาอยู่ในร่างของมังกรเยาว์วัยที่เพิ่งอายุไม่กี่ร้อยปีเช่นนี้

แล้วแผนการที่พวกเขาวางไว้จะทำอย่างไรต่อไปได้เล่า?

หรือเขาควรรีบนำแม่ทัพฮวาผิงซีกลับไปถามชื่อชื่อว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ขณะที่เขียนหนุ่มยังตัดสินใจไม่ได้ อยู่ๆ เขาก็รู้สึกหนาวเยือกขึ้นมา กลิ่นอายมารที่เข้มข้นรุนแรงเช่นนี้คงไม่สามารถตีความเป็นอื่นไปได้แน่นอน ผู้กำลังมุ่งตรงมาที่นี่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

‘ไม่มีเวลาแล้ว หากไม่รีบหนีตอนนี้ ถ้าถูกจอมมารพบเข้า แผนการต่างๆ ที่วางไว้อาจจะยิ่งสับสนยุ่งเหยิงมากกว่านี้’ เขียนหนุ่มได้ต้นไม้ไม่คิดสิ่งใดอีก เขาวิ่งจอกสูราที่เมื่อครู่ยังเต็มเปี่ยมด้วยสุราดอกท้อพันปีไปยังโคนต้นไม้

จอกสุราหยกขาวแตกกระจาย สุราไม่กี่หยดที่เหลืออยู่เมื่อสัมผัสกับพื้นดินก็เปลี่ยนจากสีชมพูกลายเป็นสีดำสนิท กลิ่นหอมหวานของสุราดอกท้อ

² ปลาหลิ หรือ ‘ปลาการ์ป’ คนจีนมีตำนานเล่าถึงปลาการ์ปที่มีความพยายามกระโดดข้ามประตูสวรรค์ได้จะกลายเป็นมังกร (ลูกมังกรในช่วงที่ยังเป็นตัวอ่อนจะมีหัวที่ดูคล้ายงูและปลาการ์ป)

เปลี่ยนเป็นกลิ่นความเล็ดจุนแรง และก็ทำให้ผู้มาใหม่เพิ่มความเร็วมายิ่งขึ้น
เขียนหนุ่มรับรายเวทที่เตรียมไว้หลบหนีการไล่ล่าเพื่อจะได้ไม่ต้อง
เผชิญหน้ากับ... จอมมารหงเสนหยาน

สาม

น้องสาวคนงาม

“บัว... เฮีย! ไฉ่บัว! แกหลับในหรือ ถึงมันจะเป็นเวลาของแกแล้ว แต่จะนอนก็ควรดูสถานที่ที่น้อยไหม ย้ายบ้านอน” แร่งเขย่าและเสียงตะโกนเรียกข้างหูที่ดังแข่งกับเสียงดนตรีรอบตัวทำให้สโรชาสะดุ้งเฮือก หันมองเจ้าของมือที่เขย่าเรียกเธอไม่ยอมหยุด ท่ามกลางร้านที่แสงไฟหลากสีสว่างวูบวาบผ่านตา เสียงเพลงสมัยใหม่จังหวะสนุกสนานยังดังอย่างต่อเนื่อง คนที่เพิ่งสะดุ้งตื่นกะพริบตาหนึ่งครั้งเพื่อมองสิ่งตรงหน้าให้ชัดๆ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าคนที่เขย่าเรียกเธออยู่นี้คือไฉ่ปุยฝ้าย หรือก็คือณัฐกมล เพื่อนสาวคนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม

“เป็นอะไรแก ทำตาโตมองหน้าฉันอย่างนี้ มีปัญหาอะไรไม่ทราบ อย่าบอกนะว่าจะขอตัวไปนอนรอทุกคนในรถ” ณัฐกมลถามเสียงหัว ทำทางตรงข้ามกับลูกคุณหนูสวยหวานที่เห็นภายนอก

“ฉันไม่...”

“บัวมันจะเป็นอย่างนั้นได้ยังไง ฉันว่ามันกำลังทะเลาะกับหนุ่มหล่อมากกว่า” โบว์หรืออนุชนารถเอ่ยแทรกล้อเลียน ขณะที่หิ้วดาส่งสัญญาณให้เพื่อนๆ มองไปทางหนุ่มหล่อชาวตี๋ ตัวสูง รูปร่างสมส่วนค่อนข้างไปทางบึกบึนที่

เพิ่งปลุกประตูลูกสาวท้ายาวๆ เข้ามาในร้านเหล้ากึ่งผับแห่งนี้

พอเพื่อนๆ มองเห็นชายหนุ่มที่เป็นเป้าหมายแล้ว นุชนารถก็ยื่นหน้าเข้ามากลางวง คนอื่นๆ รีบขยับสุมหัวเข้าหากันอย่างรู้ใจ

“พวกแกว่าถ้าฉันไปชวนเขามาเล่นละคร เขาจะสนใจไหม” นุชนารถที่เป็นลูกสาวผู้จัดละครชื่อดัง และตอนนี้กำลังจะผันตัวเองมาเป็นผู้จัดละครเสียเองพูดพร้อมสละบดผมที่ยาวเลยบ่า ท่าทางแบบตัวร้ายในละครชอบใช้กันเตรียมพร้อมหวานสนห์เต็มที

“ฉันว่าถ้าแกชวนเขาคงไม่สนใจ เพราะมันต่างแล้วเกินไป” ญัฐกมลตอบกลับสีหน้ายิ้มๆ “ท่าทางคุณชายสำอางขนาดนั้น เขาน่าจะเลือกกินอะไรๆ ที่ดูน่ากลัวกิน เขาคงไม่กล้ากินหรอก”

“ไอบ้าปุยฝ้าย! ฉันดูน่ากลัวตรงไหนยะ ฉันออกจะดูเรียบร้อย มาดคุณหนูเหมาะสมกับมาดคุณชายเย็นชาของเขาจะตายไป”

“แกเหยิบกระຈกมาดูตาแกสิ แพรพราวขนาดนี้ ใครจะไม่กลัวยะ” ญัฐกมลสวนกลับ พร้อมกับชี้นิ้วแทบจิ้มตาคู่สนทนา จนอีกฝ่ายต้องปิดมือนัยกัซัยใส่ “แต่ถ้าให้ไอบัวหรือหนูณาไปลอง อาจจับติดก็ได้”

สโรชาเลิกคิ้วขึ้นขณะฟังคำตอบได้อย่างรู้ทันกันของเพื่อนสนิท ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มเพื่อปกปิดความดีใจของตัวเอง เมื่อได้ข้อสรุปแล้วว่า เรื่องที่วิญญาณของเธอไปเข้าร่างแม่ทัพมังกรฮวาผิงซึ่งเป็นแค่ความฝันเพียงหนึ่งตื่นเท่านั้น

ชีวิตอย่างนี้ลึถึงจะเป็นเรื่องจริง สงสัยเมื่อวานเธอจะดูซีริลจิ้นเกี่ยวกับเทพเซียนกับนุชนารถมากไป พอหลับเลยเก็บมาเป็นตุเป็นตะอย่างนั้น

แต่คิดๆ ไปแล้วสโรชาก็ซ่าตัวเอง เพราะแทนที่เธอจะฝันว่าไปอยู่บนสวรรค์แบบไทยๆ ดันฝันถึงสวรรค์แบบจีนไปได้... คนคิดสายหน้าให้ตัวเอง

“ทำไมฉันไปเกี่ยวแล้วเขาไม่สนใจ ต้องให้ไอบัวกับณาไปหาถึงจะสนใจ” นุชนารถถามอย่างไม่ยอมแพ้ สายตายังจับจ้องเหยื่อตาเขม็ง “เอาจริงๆ นะ

ฉันว่าเขาขึ้นกล้องดี นำไปลงแคสติดกับบทเจ้าพ่อมาเพียเรื่องที่ฉันกำลังหาตัวนักแสดงอยู่พอดี มาดแมน ดูสำอาง แต่ก็ให้ความรู้สึกว่าใครก็อย่าเข้าไปเหยียบถ้าไม่อยากตาย”

“เพราะเขาไม่ได้มองแกใจโบว์ แต่มองมาที่ฉากับไอ้บัว”

คำพูดของณัฐกมลซึ่งเป็นคนช่างสังเกตมากที่สุดในกลุ่ม ทำให้สโรชาที่กำลังขำความฟุ้งซ่านของตัวเองปรายตามองชายหนุ่มที่ตกเป็นหัวข้อสนทนา แล้วก็เห็นว่าเขามองมาทางเธอจริงๆ และเขาก็ดูน่ากลัวมาก หวังว่าเขาคงไม่ใช่มาเพียตัวจริงเสียงจริงนะ

ตอนแรกสโรชาคิดว่าอีกฝ่ายมองมาที่เธอ แต่พอเธอลองขยับตัวออกห่างจากกิรณา เพื่อนสาวที่นั่งก้มหน้าก้มตาดื่มน้ำผลไม้อยู่ข้างๆ สายตาของคุณชายมาเพียคนนั้นก็ยังคงจ้องอยู่ที่กิรณาเช่นเดิม

สโรชาหันตามองผู้ชายคนนั้น แล้วดึงสายตากลับมามองเพื่อนสาวร่างเล็กตาโตที่ช่วงสองสามปีมานี้เจียบขริมลงกว่าเดิม

“ฉันรู้สึกเหนื่อยแล้ว ฉันว่าพวกเราน่าจะกลับได้แล้วนะ” สโรชาเอ่ยขึ้น แม้ผู้ชายคนนั้นจะหน้าตาดี มาดดี แต่รังสีที่แผ่ออกจากตัวก็ดูไม่น่าไว้วางใจเท่าไร โดยเฉพาะการมองกิรณาตาไม่กะพริบอย่างนี้ เหมือนคนโรคจิตมองเลย

“บัวอยากไปนอนพักแล้วหรือ” คนที่เป็นเป้าหมายของไอ้โรคจิตเงยหน้าขึ้นถามด้วยความเป็นห่วง “ไปถ่ายแบบที่แอฟริกาได้เหนื่อยมากใช้ไหม”

คำทักท้วงของกิรณาทำให้สโรชาหลุดหัวเราะออกมา ยกคิ้วให้เพื่อนสาวที่ท่าทางกับการหัวเราะของเธอ

“หนูณพุดอย่างนี้ ใครมาได้ยินต้องคิดว่าฉันไปเป็นนางแบบแน่ๆ”

ยังไม่ทันที่กิรณาจะตอบได้ ณัฐกมลก็หัวเราะแทรกขึ้นมา “แกเนี่ยนะ! ใครตาถั่วกล้าจ้างแกไปเป็นนางแบบหา”

“บัวก็สวายนะ จริงๆ จะเป็นนางแบบก็คงได้ หรือแกอยากเป็นดาราเดี๋ยวฉันให้ป้าปั้นแกเป็นนางร้ายเบอร์หนึ่งของประเทศเอาไหม” นุชนารถับลูกตาม ภูมิใจไปมาอย่างมีความสุข จนคนถูกชวนเข้าร่วมการขนลุกซู่ ลุกขึ้นยืนแล้ว

คว่ำกระเป๋ามาคล้อย

“ฉันเป็นตากล้องอย่างนี้นะดีแล้ว เป็นดราล่าปากจะตาย เสียเวลานอนของฉันหมด ดังนั้นไม่ต้องล่าปากปากกับเกมادنหรือก ณาไปกันเถอะ ปล่อยให้สองสาวล่าหนุ่มต่อไปแล้วกัน”

“ได้สิ ไม่มีปัญหา” กิรณาที่เต็มไปด้วยน้ำผลไม้มาตลอดพักหน้ารับอย่างเคยชิน วางแก้วในมือแล้วลุกขึ้นยืน สโรชาเห็นผู้ชายคนนั้นขยับตัวลุกขึ้นยืนเช่นเดียวกัน เธอจึงดึงเพื่อนสาวร่างเล็กให้ไปยืนอยู่ด้านหลัง เป็นเวลาเดียวกับที่เธอเดินเข้ามาใกล้ และมาหยุดอยู่ตรงหน้าพอดี เธอตอบคำถามเตรียมพร้อม ถ้าดูท่าไม่ดีก็จะได้จัดการก่อนเสียเลย

“บู้ห่าวอีชีอ...” คุณชายมาดมาเพียงเอ่ยถามเพียงยิ้มนิดๆ พอเข้ามาใกล้ๆ อย่างนี้สโรชาจึงเพิ่งเห็นว่าเธอไม่ได้มองกิรณาในเชิงผู้สาวแม่แต่น้อย แต่มองแบบ...

ลูกชายมองแม่ แถมเป็นลูกชายเชื้อสายจีนเสียด้วย

ข้อสรุปที่ได้ทำให้คนคิดถึงกับกะพริบตา มองสีหน้าท่าทางของชายหนุ่มมาดดีตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะได้อธิบายเหมือนเดิม... มันคือสายตาที่มองผู้มีพระคุณจริงๆ แฮะ

“ข้อสรุปแบบนี้มัน... พิลึก!”

สโรชาส่ายหน้ากับข้อสรุปในใจ ท่าทางคิรินนี่เธอคงมาแล้วจริงๆ

“มีอะไรบ่าว” กิรณาที่ถูกดันให้ยืนอยู่ด้านหลังสะกิดถาม

“อือ... ไม่มีอะไร สงสัยฉันจะมาแล้วจริงๆ” คำพูดสุดท้ายกลับไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ เมื่ออยู่ๆ เธอก็ถูกบีบคอเสียแน่นจนแทบหายใจไม่ออก สโรชายกมือขึ้นพยายามแกะมือที่บีบคอออก แต่กลับไม่สามารถง้างมือที่บีบคอเธอไว้แน่นออกได้

แรงบีบนั้นแรงขึ้นเรื่อยๆ จนเธอแทบหายใจไม่ออก หญิงสาวพยายามดิ้นหนี พยายามเอี้ยวตัวมองเจ้าของมือ แต่กลับพบว่าไม่มีสิ่งใดอยู่ตรงหน้าแม่แต่อย่างเดียว

ไม่มีทั้งร้านเหล้ากึ่งฝบที่นึ่งดื่มอยู่เมื่อครู...

ไม่มีเพื่อนสนิททั้งสามคน...

ภาพตรงหน้ามีแต่ความว่างเปล่าและดำมืด...

สโรชาล้าล้าออกมา ดิ้นแรงขึ้น แต่แรงบีบที่คอก็ไม่ลดน้อยลง และเธอรู้สึกว่ตัวเองกำลังจะตาย!

หญิงสาวผืนใจใช้แรงเหือกสุดท้ยดินสุดแรง พร้อมกับพยายามเปิดตาให้กว้าง เพื่อถ้ตายจริง ๆ จะได้เป็นวิญญาณอาฆาตติดตามสาบแห่งได้ถูกคน

พลื้มตาขึ้น อยู่ ๆ ก็เหมือนผ้าดำที่ปิดตาอยู่ถูกกระซกดึงออก เธอเบิกตากว้าง มองไปหน้าตรงมอย่างยิ่งตรงหน้า มองจุมูกโต่งเป็นสัน ดวงตาทองสีที่ดำดากับตาขาวตัดกันชัดเจนตรงหน้า แว่ววาวเหมือนลูกแก้วชั้นดี ชวนมอง แต่กลับเย็นชาและแฝงความโหดเหี้ยมจนคนถูกมองขนลุกไปทั้งตัวริมฝีปากที่ยักได้รูปแดงระเรื่อตุ่มจ๋าย้วยวนให้ผู้คนลองสัมผัสดูสักครั้งขยับขึ้นลง

“...”

ต้องตั้งสติเล็กน้อยกว่าสมองที่ขาดออกซิเจนของเธอจะสามารถแปลข้อความนั้นได้

‘เจ้าฆ่าและดื่มเลือดจิ้งจอกเก้าหางทำไม’

ฆ่าและดื่มเลือดจิ้งจอกเก้าหาง

ฆ่า... และดื่มเลือดจิ้งจอกเก้าหาง...

จิ้งจอกเก้าหางอย่างนั้นหรือ!

สโรชาเบิกตากว้างกับคำพูดที่เหมือนมีเสียงสะท้อนไปมาในหัวของตน เพราะในโลกปัจจุบันนอกจากในหนังสือหรือในละครแล้ว โลกมีจิ้งจอกเก้าหางที่ไหนกันแล้ว... คงไม่มีคนปกติที่ไหนมาถามหาจิ้งจอกเก้าหางด้วยน้ำเสียงจริงจัง สีหน้าเย็นชาอย่างนี้แน่ๆ...

ถ้าไม่ใช่แม่สาวแสนสวยคนนี้เป็นคนโรคจิต ก็เป็นเพราะว่า...

ความคิดล้าสุดที่ผุดขึ้นมาในสมองทำให้สโรชาแทบลืมความเจ็บและ

การหายใจไม่ออกไปจนหมดสิ้น ยามที่ลัดสายตาจากใบหน้าสาวงามเย็นชา ตรงหน้าลงมองเสื้อคลุมสีม่วงเข้มที่สวมทับเสื้อผ้าไหมตัวในสีขาว แขนเสื้อยาวปลายกว้าง เป็นเสื้อผ้าในแบบที่เห็นบ่อยๆ ในภาพยนตร์จีนโบราณ เส้นผมยาวที่เจ้าตัวผู้รวบไว้หลวมๆ ที่ท้ายทอยปลิวขึ้นเล็กน้อยเมื่อลมทะเลพัดผ่าน ทำให้เห็นผมดำกลับเป็นประกายเงางามที่ยาวเลยสะโพก ไม่ใช่ทรงผมยอดฮิตติดในยุคปัจจุบันแน่นอน

‘ฉันฝันอีกแล้วสินะ ฝันถึงแต่สวรรค์บ้าง แห่งนี้อีกแล้ว’ สโรชาบอกตัวเองในใจ หลับตาลงอีกครั้ง พยายามกล่อมตัวเองให้หลับให้ได้ แม้ตอนนี้จะมีคนกำลังบีบคอเธอแน่นจนหายใจแทบไม่ออกขนาดนี้

“ฉันกำลังฝัน... ฉันกำลังฝัน... ตื่นได้แล้ว” สโรชาหลับตา ขมุกขมิบปากพึมพำอย่างไม่ยอมแพ้

แต่อีกฝ่ายก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน นอกจากจะบีบคอแล้ว ยังใช้อีกมือถ่างเปลือกตาเธอให้ลืมขึ้น

“เจ้าไม่ได้กำลังฝัน แต่ถ้ายังจะเล่นลูกไม้แก้มให้เป็นโง่เพื่อตบตาข้าอีก เจ้าก็เตรียมตัวไปเกิดใหม่ได้” ฟังเสียงพูดของคนตรงหน้าแล้วสโรชาก็ยกมือถอนหายใจออกมา

เป็นสาวงามแท้ๆ แต่เสียงดันทุ่มต่ำเหมือนเสียงผู้ชายไปได้ โหงวเฮ้งจินบอกไว้ว่าจะไรนะ สตรีเสียงห้าว ทุ่มต่ำ ชะตาชีวิตมักอาภัพ... คนคิดเพเลอมองสบตาสาวงามชะตาอาภัพ ช่างเป็นดวงตาที่งดงามเหลือเกิน ยิ่งมองสโรชาก็ยิ่งรู้สึกใจเต้นแรง ใบหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่อาจห้ามตัวเองได้

แม้อีกฝ่ายจะเป็นผู้หญิงที่หน้าตาสวยงามจนเหมาะกับคำว่า ‘สาวงามลุ่มบ้านลุ่มเมือง’ ก็เถอะ แต่ทำไมเธอต้องรู้สึกเขินตอนที่มองตาด้วยล่ะ เธอไม่ได้ชอบเพศเดียวกันนี่นา

หรือว่า... เธอจะอยู่กับทหารมังกรพวกนั้นมากเกินไป จึงพลอยมีความคิดแบบผู้ชาย พอเห็นหญิงงามก็เลยใจเต้นแรง

ยิ่งถูกอีกฝ่ายมองกลับมา หัวใจก็ยิ่งเต้นแรง จนสโรชาอดไม่ไหวยกมือ

ขึ้นลูบหน้าอกที่หัวใจกำลังเต้นเป็นจังหวะแซมบ้า ก่อนจะรู้สึกแปลกๆ

“เจ้าจะตอบหรือไม่ตอบข้า เจ้ามารู”

คราวนี้แรงบีบที่คอ หรือแม้แต่คำข่มขู่ใดๆ ก็ไม่สามารถดึงดูดความสนใจสโรชาได้อีกแล้ว เมื่อเธอก็มองมือที่เหมือนกรงเล็บนกเหยี่ยวของตน ชำนิ้วทั้งห้ายังมีเล็บยาวเงางามและแข็งแรงงอกออกมาเสียด้วย

มือของเธอกลายเป็นกรงเล็บนกอย่างนั้นหรือ!

“ไม่จริง... ไม่จริง ฉันกำลังฝันไป” สโรชากัดฟันนิ่งมำปlopตัวเองอีกครั้ง พร้อมกับหลับตาแน่น

แค่ตายแล้วมาติดอยู่ในร่างแม่ทัพมังกรอย่างที่เคยมาสามร้อยกว่าปี หญิงสาวก็รู้สึกว่ามันช่างบ้าบอเหลือเกิน แต่... หลับไปแป๊บเดียว กลับตื่นมาพบว่าตัวเองสิงอยู่ในอีกร่างหนึ่งที่ไม่เหมือนมนุษย์ อย่างนี้เกินจะรับไหวแล้วจริงๆ

สวรรค์! ท่านกลั่นแกล้งกันมากเกินไปแล้ว

“เจ้ายังกล้าหลับตาแกล้งตายอีกอย่างนั้นหรือ” ไม่ใช่เพราะคำถามของสาวงาม แต่เป็นแรงบีบตรงคอที่แน่นจนแทบหายใจไม่ออกต่างหากทำให้สโรชาไม่กล้าหลับตาต่อ รีบเบิกตากว้างมองเจ้าของมือและพยายามส่งยิ้มเปี่ยมไมตรีให้ มองข้ามหัวใจที่กลับมาเต้นแรงอีกครั้งตอนเพลอสบตาด้วย

ลมหายใจของสโรชาสะดุดอีกครั้ง เมื่อดวงตาประจุกถูกแก้วเงางาม เปี่ยมเสน่ห์คู่นั้นกำลังสะท้อนอะไรบางอย่างสีดำๆ ซึ่งดูคล้ายงูเป็นอย่างมาก และถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นว่าบนหัวที่คล้ายกับปลาหมึกเล็กๆ สองเขงงอกออกมาอีก

ถึงเธอจะไม่มีดวงตาของชาวเผ่าซี้เหลื่ออยู่ในหัวแม่แต่น้อย แต่ตลอดสามร้อยปีหญิงสาวก็อ่านหนังสือมาไม่ใช่น้อย และอยู่ในเผ่ามังกรเกือบตลอดเวลา จึงรู้ว่านี่คือร่างของมังกรวัยเยาว์อายุสองสามร้อยปีที่ยังไม่สามารถแปลงร่างเป็นคนได้ เพราะยังเยาว์วัยจิตใจจึงอ่อนแอ อาจถูกลิงต่างๆ กระตุ่น จนถูกจิตชั่วร้ายครอบงำได้ง่าย ดังนั้นมังกรเยาว์วัยจึงมักถูกเลี้ยงดูปกป้องอยู่

แต่ในเฝ้า จันทกว่าจะบำเพ็ญเพียรมากพอที่จะแปลงร่างเป็นคนได้จึงจะได้รับอนุญาตให้ออกจากเฝ้าไปยังสวรรค์เขตอื่นๆ ได้ เทพเซียนนางสาวนางจู้จ๊ก เทพมังกรในรูปลักษณะนี้ แต่มนุษย์และมารส่วนมากไม่มีใครเคยพบเจอร่างมังกรเยาว์วัยเช่นนี้

“ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้” เพราะยังไม่แน่ใจในสิ่งที่เห็น สโรชา จึงลองขยับหัวไปทางซ้าย หัวของเจ้างูมีเขาที่สะท้อนจากดวงตาก็ขยับตาม พอเธอขยับไปทางขวามันก็ขยับตามไปอีก จึงลองยกมือที่กลายเป็นกรงเล็บ ขึ้นมาเสมอว่า เกร็งนิ้วทั้งสิบอยู่ในท่าเดียวกับที่มักเห็นมังกรตามโถงมังกรท่า ภาพนั้นก็ขยับตามอีกครั้ง

กระจก... เฮ้ย! ดวงตาที่เธอกำลังมองอยู่หลับตาลง แล้วอืดใจหนึ่ง ก็ลืมขึ้นอีกครั้ง ยังคงเป็นดวงตาที่แสงงดงามชวนมองเช่นเดิม เพิ่มเติมคือ ไอสังหารที่แผ่กระจายออกมา จนทำให้สโรชาชนลุกขึ้นมาอีกครั้ง ต้องใช้เวลา ครู่ใหญ่กว่าเธอจะรวบรวมความกล้าจนสามารถผีนัยมกกว้างให้อีกฝ่ายได้

“ข้าจะให้โอกาสเจ้าตอบเป็นครั้งสุดท้าย” น้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นพูดขึ้นเป็น ท่วงทำนองน่าฟัง คงฟังเพลินถ้าคนพูดจะไม่น่ากลัวเหมือนฆาตกรเลือดเย็น ขนาดนี้ “เจ้าฆ่าและดื่มเลือดจึงจอกเก้าหางทำไม”

“นั่นสิ ข้าจะทำไปทำไมกัน” พอเธอพูดจบ แรงบีบที่มือก็กระชับแน่น ขึ้นอีก

“ข้ากำลังถามเจ้า” น้ำเสียงถามนั้นเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งพันปี แรงบีบคออัด แน่น แต่อยู่ๆ สโรชาก็รับรู้ร่างมังกรร่างนี้ไม่จำเป็นต้องหายใจทางจมูกก็ได้ เพราะตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ เธอก็ยังไม่ขาดใจตายเพราะขาดอากาศเสียหน่อย

และดูเหมือนอีกฝ่ายก็รู้เช่นเดียวกับเธอ ดังนั้นคนงามตรงหน้าจึง เปลี่ยนเป็นคืบคอดเธอไว้ แล้วเหวี่ยงสะบัดตัวเธอไปทางซ้ายที่ขวาที่

“พอแล้วๆ ข้าจะตั้งใจตอบแล้ว หยุดเสียทีเถอะ” สโรชาร้องลั่น ปกติ เธอไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน แต่ทวนเวียนหัวไม่ได้มากที่สุด

“ว่ามา”

“เยาเม่เยา³...” สโรชาพยายามเรียกอีกฝ่ายอย่างประจบ แต่ช่วงนี้
สาวงามคงเลืดตลไมค์อ่ดดี แม้จะถูกเรียกอย่างยกย่อง อีกฝ่ายก็ย้งหรีด้า
ลมงมมาด้วยสายตาเป็นประกายคมปลาบ

ถ้าสายตาคือกระบี่ ตอนนี้งร่างเธอคงพร่นไปหมดแล้ว

อยู่ๆ สโรชาก็นึกได้ว่า ร่างกายของสาวผิงซิมมีด้อย่างหนึ่งคือ ถ้าเธอหมด
สติไปร่างจะขยับเองได้ แต่ก่อนอื่นเธอต้องเปลี่ยนร่างกลับเป็นคนก่อน

“เดี๋ยวกู ขอลเวลาคิดก่อน” พอพูดจบหญิงสาวก็รีบสำรวมใจ ตั้งสมาธิ
นึกถึงรูปร่างตอนเป็นมนุษย์ของสาวผิงซิม ตามวิธีคืนร่างที่บันทึกไว้ในหนังสือ
ที่เคยอ่านผ่านตา

น่าแปลกอย่างมาก! พอเธอเริ่มใจสงบเป็นสมาธิ ยิ่งย้อนคิดถึงรูปร่าง
หน้าตาของสาวผิงซิมได้ชัดเจนเพียงใด ในท้องก็เหมือนมีก้อนน้ำแข็งค่อยๆ
ก่อตัวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และพอเธอรู้สึกหนาวจนแทบทนไม่ไหว หัวใจกลับเหมือน
มีลูกไฟก่อเกิดขึ้น แล้วพุ่งตรงเข้าไปพัวพันกับความเย็นกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง
แผ่ออกมา

ความร้อนความเย็นปะทะกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนลูกไฟจะชนะสามารถ
ทำลายก้อนน้ำแข็งได้จนไม่เหลือซาก ดวงจิตของสโรชาก็เริ่มดำดิ่งลงสู่สมาธิ
อีกครั้ง และพอคิดถึงรูปร่างของสาวผิงซิมขึ้นมาอีก ก็เกิดก้อนน้ำแข็งขึ้น ไม่นาน
ลูกไฟก็เกิดตามมาอีกครั้งเช่นกัน ความเย็นและความร้อนต่อสู้กันอีกครั้ง
แพ้ชนะกันอีกครั้งและอีกครั้ง

การต่อสู้ของความร้อนความเย็นยังคงใช้ร่างกายของเธอเป็นสนาม
ประลองทำรบ และทุกครั้งที่เกิดขึ้น คนคิดอยากแปลงร่างกลับเป็น คนยิ่ง
ทรมาณและเจ็บปวดเพิ่มมากขึ้นในทุกครั้ง จนร้องออกมาด้วยความทรมาณ
รู้ดีว่าร่างกายอาจจะระเบิดออกเป็นเสี่ยงๆ แน่ถ้าย้งไม่ยอมหยุดแปลงร่าง

แต่... ตอนนี้งแม่เธอต้องการหยุด ก้อนน้ำแข็งและลูกไฟในร่างกลับไม่

³ เม่เยา แปลว่า น้องสาวผู้แสนงดงาม

ยอมให้หยุดเสียแล้ว พวกมันเกิดขึ้นและพุ่งเข้าปะทะกันอย่างไม่มีใครยอมใคร
 สโรชารู้สึกราวกับในร่างเกิดระเบิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยระดับความรุนแรง
 ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะที่สโรชาคิดว่าตัวเองคงจะทนไม่ไหวอีกต่อไป สาวงามที่บีบคอ
 เธออยู่ก็สะบัดมือ โยนร่างที่ลั่นเทาจนตัวหดเกร็งลงพื้นเต็มแรง ก่อนจะใช้เท้า
 เขี่ยบตรงลินปี่ ตำแหน่งเดียวกับที่ก้อนน้ำแข็งกับลูกไฟพุ่งเข้าปะทะกันพอดี
 ความร้อนกับความเย็นเหมือนถูกผ่นกันขวางไว้ ก้อนน้ำแข็งในท้องยังคง
 อยู่ ลูกไฟที่หัวใจยังคงลุกโชน แต่หญิงสาวกลับไม่รู้สึกร้อนเหมือนเมื่อครู่
 อีก และไม่นานพวกมันก็ค่อยๆ สลายตัวไป

“เป็นแค่ภูตตัวหนึ่ง พลังบำเพ็ญเพียรก็ยังไม่มากพอ กลับฝันจะแปลงร่าง
 เจ้าอยากตายอย่างนั้นหรือ” คนที่สโรชาเรียกว่าเยาเมย์เมย์พูดเสียงเรียบ พร้อม
 กับชักเท้ากลับ

“ข้าไม่ใช่ภูต...” สโรชาเอ่ยแย้งอย่างอ่อนแรง

แม้ปกติสโรชาจะไม่ค่อยสนใจกับความเป็นเทพมังกรของร่างนี้เท่าไร
 นัก แต่การใช้เวลาตลอดสามร้อยปีอยู่ท่ามกลางเหล่าทหารเทพมังกรที่แสน
 ภาคภูมิใจในความเป็นเทพมังกรของตน ก็ยังทำให้เธออดจูนขึ้นมาไม่ได้เมื่อ
 ถูกมองว่าเป็นแค่ภูตตัวหนึ่งเช่นนี้

“หากเจ้าไม่รู้จักรัศมีประมาณตน อยากตายหรือถูกจิตมืดเข้าแทรกจนกลายเป็น
 ปีศาจก็ตามใจเจ้าเถอะ” เยาเมย์เมย์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉยชา ไม่สนใจ
 ความเป็นความตายของผู้ใด แล้วหันกายเริ่มออกเดิน

“เดี๋ยวลี... เยาเมย์เมย์”

เสียงร้องเรียกนั้นทำให้คนที่กำลังเดินชะงัก ทว่าเพียงอึดใจเดียวก็
 ก้าวเท้าเดินต่อไป

สโรชารีบขยับตัวลุกขึ้น วิ่งเข้าไปหาหญิงงามที่มีสีหน้าเย็นชาตลอดเวลา
 ถ้าไม่มีความเมตตา เมื่อครู่ก็คงไม่ช่วยเธอให้รอดพ้นจากการถูกธาตุไฟ
 เข้าแทรก และคงไม่เอ่ยเตือนอีกครั้งอย่างนี้แน่นอน

‘ในเมื่อเยาเมยเมยสามารถช่วยเธอจากการถูกธาตุไฟเข้าแทรกระหว่างพยายามแปลงร่างเป็นคนได้ นางก็น่าจะมีวิธีช่วยให้กลับเป็นคนได้เช่นเดียวกัน’

เมื่อคิดดังนั้น สโรชาก็ตัดสินใจได้ทันทีว่า ไหนๆ ตอนนี้อากลับสวรรค์ ในร่างนี้ก็คงถูกกงหน่วนบ่นไปสามปีสี่ปีไม่เลิกราแน่นอน ฉะนั้นเธอก็ควรพักหูตัวเองโดยการตามหญิงงามนางนี้ไปก่อนดีกว่า

พอวิ่งจนทันกัน สโรชาก็รีบเงยหน้า ฉีกยิ้มกว้างผูกมิตร และเอ่ยถามตรงประเด็นทันที “เยาเมยเมย เจ้ารู้ใช้หรือไม่ว่าทำอย่างไรบ้างถึงจะคืนร่างกลับเป็นคนได้ บอกวิธีแก่ข้าหน่อยสิ”

คนถูกถามขยับอกเดินอีกครั้งเหมือนไม่ได้ยินคำถามใดๆ ทั้งสิ้น แต่กลับทิ้งรอยเท้าไว้บนพื้นเป็นหลุมตื้นๆ จากนั้นหันเท้าที่กดลงแรงกว่าปกติ

“เดี๋ยวสิ เจ้ายังไม่ตอบข้าเลยนะ”

สาวงามยังคงเดินต่อไป... รอยเท้าบนพื้นลึกกว่าเดิม...

“เยาเมยเมย เจ้าไม่อยากรู้แล้วหรือว่าใครมาจิ้งจอกเก้าหาง” สโรชาพยายามหลอกล่อ เร่งฝีเท้าเดินเคียงข้าง ยกมือขึ้นดึงแขนเสื้อคลุมสีม่วง เพียงแค่แตะถูกชายผ้าเท่านั้น ร่างเธอก็ถูกลมพายุหอบหนึ่งพัดไล่เต็มแรง จนปลิวไปกระแทกกับต้นไม้ใหญ่ที่ขวางทาง ลำต้นที่ใหญ่กว่าสี่คนโอบล้อม ไหวว ดีที่แรงกระแทกแค่นี้ร่างมังกรเยาว์วัยยังพอทนได้ ไม่ก็อึดใจร่างดำๆ ก็ผงกหัวขึ้นมาได้อีกครั้ง

“มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากันได้ ไม่เห็นต้องสะบัดขำแรงขนาดนี้” คำต่อว่าคำต่อไปถูกกลืนลงคอทันที เมื่อเห็นในมือหญิงงามมีกระบี่เรียวใส ดุจน้ำแข็ง เพียงแค่กระบี่ปรากฏขึ้นมาก็แผ่รังสีสังหารออกมาโดยรอบ

หญิงงามยิ่งเอือมเอ็น ชายเสื้อคลุมและปลายแขนเสื้อสะบัดไหวตามแรงลมเกิดเสียงพื้พับ ทั้งๆ ที่นางยังยืนอยู่ที่เดิม แต่ความกดดันกลับเพิ่มมากขึ้น จนสโรชาเผลอยับตัวถอยหลังออกห่าง

“สรุปว่าเจ้ามาจิ้งจอกเก้าหางอย่างนั้นหรือ” แม้แต่คำถามนี้ เจ้าตัวก็ยัง

คงถามออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าแรงกดดันที่ส่งมากลับไม่ลดลงแม้แต่น้อย

“เฮ้ย! ไม่ใช่ ข้าไม่เคยฆ่าจึงจอกเก้าหางตัวไหนทั้งนั้น” หญิงสาวรีบส่ายหน้า โบกมือปฏิเสธ “เจอข้ายังไม่เคยเจอเลย แล้วจะไปฆ่าได้อย่างไร เจ้าต้องเชื่อข้านะเยาเมย์... เฮ้ย!”

สตรีชาวองุ่น รีบวิ่งตัวไปด้านข้างหลายตลบเมื่อคู่สนทนาสะบัดกระบี่เข้าใส่ แผ่นดินที่เธอนั่งอยู่เมื่อครู่ปรากฏรอยกริดลึก

หญิงสาวมองรอยลึกข้างตัวพลางลอบปาดเหงื่อในใจด้วยความหวาดเสียว ริมฝีปากยังคงฉีกยิ้มกว้างประจบเอาใจสาวงามตรงหน้า “ตะ... แต่... ถึงข้าจะไม่ได้ฆ่าจึงจอกเก้าหาง ข้าก็น่าจะพอช่วยเจ้าสืบหาฆาตกรตัวจริงได้นะ แล้วเจ้าก็ช่วยข้าคืนร่างเป็นค่าตอบแทนแล้วกัน”

“งูที่แม่แต่จะแปลงร่างยังทำไม่ได้อย่างเจ้านะหรือ คิดจะช่วยข้าหาผู้ที่ฆ่าจึงจอกเก้าหาง” ในน้ำเสียงที่ราบเรียบเหมือนไร้อารมณ์นั้นกลับมีรอยเยาะหยัน

“เจ้าอย่าดูถูกข้านะ แต่ก่อนข้าเป็นแฟนคลับโค่นกับคินดะอิจิ เรื่องประหลาดๆกันในห้องปิดตาย หาตัวฆาตกรที่ซ่อนตัวอยู่ในความมืดอย่างนี้ข้าเชี่ยวชาญที่สุดแล้ว” เมื่อไม่ถูกขัดจังหวะ หญิงสาวก็ยึดตัว ตบอกร่องตัวเองพลางพูดต่อ “เจ้ารีบพาข้าไปตรงที่เกิดเหตุสิ”

“บำเพ็ญเพียรให้กลายเป็นเซียนหรือมารก็ได้ก่อนเถอะ แล้วค่อยมาเสนอหน้าช่วยข้า” สาวงามพูดจบก็เริ่มออกเดินอีกครั้ง

“เดี๋ยวลี เยา... เฮ้ย!” สตรีชาวองุ่นหอบเมื่อหญิงงามตัวดกระบีเข้าใส่อีกครั้ง

สาวงามหมุนตัวแล้วเดินตรงเข้ามาหา ขณะที่ดวงตางามคู่นั้นจับจ้องมองเธอ แรงกดดันมหาศาลที่มองไม่เห็นก็กดทับลงมาที่ตัวสตรีชาวองุ่น ร่างมั่งกรดำเียววิ้งทำได้เพียงงอหัวขึ้นมองเท่านั้น

“ถ้าเจ้ายังกล้าเรียกข้าเช่นนั้นอีก เจ้าได้เริ่มบำเพ็ญเพียรใหม่แน่”

“ไม่ให้ข้าเรียกเจ้าว่าเยา...” ดวงตาทรงสีหรีดง แรงกดทับบนตัวเพิ่มขึ้น เป็นสองเท่าทันที เพราะไม่อยากถูกกดจนแบนเป็นกล้วยทับ สโรชาเลยรีบหยุด คำเรียกที่อีกฝ่ายไม่ชอบ หึ่งๆ ที่อดอดจนหายใจแทบไม่ออก แต่หญิงสาวก็ยัง พยายามฝืนหนีก็ยืมผูกมิตร “ไม่ให้ข้าเรียกอย่างนั้น แล้วจะให้ข้าเรียกว่าอะไร ละ ข้าไม่รู้ชื่อเจ้านี้ จะให้ข้าเรียกว่านี่ๆ หรืออย่างไรกัน”

ปกติสาวงามคงไม่ค่อยมีคนย่อนถามกลับอย่างนี้ พอสโรชาถามจบ จึงอึ้งไปนาน ดวงตาเย็นชาเผยแววแปลกใจ แต่เพียงอึดใจเดียวก็กลับมา ราบเรียบดังเดิม พร้อมกับแรงที่กดทับบนตัวเธอหายไป แล้วหญิงงามก็ หมุนกายสาวเท้าออกเดินอีกครั้ง

สโรชารีบสูดหายใจเข้าปอด กระโดดลุกขึ้นยืน แล้วออกเดินตามหลัง ไปห่างๆ ไม่กล้าเข้าใกล้อีก

แม้อีกฝ่ายจะดูเป็นสาวงามที่ซี้โมโหมากไปหน่อยก็เถอะ แต่เรื่องช่วย เธอไว้ไม่ให้ถูกธาตุไฟเข้าแทรกก็เป็นเรื่องจริง ระหว่างที่ยังคิดไม่ออกว่าจะ แปลงร่างกลับเป็นคนได้อย่างไร เธอก็ตามไปเรื่อยๆ ก่อนแล้วกัน

ขณะคนที่ติดตามอยู่ด้านหลังกำลังขบคิด ความเร็วของคนที่เดินนำหน้า ก็เพิ่มขึ้น สโรชารีบสลัดความคิดทั้งหมดออกไปจากสมอง แล้วหุ่มเทพล้ง ออกมาใช้ติดตามสาวงามไปไม่ให้คลาดสายตา

สี่

เข้าสู่แดนมาร

สโรชากัดฟันข่มความเหนื่อยล้ากลั้นหายใจรีดพลังที่เหลือเกือบหมดสุดท้ายในตัวเหาะไล่ติดตามคนด้านหน้าไปอย่างไม่ยอมแพ้ เพราะถ้าเธอยอมแพ้ก็เท่ากับว่าการไล่ตามมาตลอดสองสามชั่วยามที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่ไร้ค่าไปทันที อย่างไรก็ตามเธอก็ต้องตามจนรู้ที่อยู่ของเยาเม้ยเม้ยให้ได้!

หญิงสาวกำหมัดสาบานกับตัวเอง มองสตรีในชุดคลุมสีม่วงซึ่งระยะห่างระหว่างกันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่วางตา ไม่รับรู้เลยว่าด้านหลัง ณ ตำแหน่งต้นไม้ที่เธอเคยนอนหลับ มีลูกไฟสีแดงลูกหนึ่งพุ่งกลับมา และบินวนไปมาอยู่เหนือต้นไม้ด้วยความสงสัยอยู่พักใหญ่ เมื่อหาคนที่ต้องการหาไม่เจอ หยื้อว อัครศิสุวรรณค์สีแดงเพลิงก็เริ่มเปลี่ยนทิศทางการค่อยๆ บินตามมายังทิศทางที่เธอกำลังมุ่งตรงไป

แม้ไม่ต้องหันไปมองหงเหินหยานก็รับรู้ถึงสิ่งที่ยังไล่ติดตามมาอย่างไม่ลดละ และอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อพบว่าแม้เขาจะเพิ่มความเร็วมากขึ้นเพียงใดก็ตาม มารูก็ยังสามารถไล่ตามมาได้ไม่ถูกทิ้งไว้ระหว่างทาง ทั้งๆ ที่ปกติด้วยความเร็วระดับนี้ แม้แต่ทหารองครักษ์มารยังไล่ติดตามมาไม่ทัน

มารูที่พลังบำเพ็ญเพียรยังไม่มากพอจะแปลงร่างได้กลับไปไล่ตามมาอย่าง ต่อเนื่อง และสามารถข้ามเข้าสู่แดนมารโดยไม่ถูกพลังของดินแดนนี้ทำร้าย หรือเรื่องที่มันเกือบถูกธาตุไฟเข้าแทรกในระหว่างพยายามแปลงร่างจะเป็น เพียงละครที่เล่นตบตาเขาเท่านั้น

ยิ่งคิดไปหน้างามของราชามารยิ่งเพียรยั้มเหี้ยม เมื่อคิดถึงกลิ่น หอมยั่ววนของเลือดจิ้งจอกเก้าหางที่พุ่งกระจายออกจากร่างของงูดำด้านหลัง มีเพียงจิ้งจอกเก้าหางที่ถูกทรมานทั้งกายและใจจนตายเท่านั้นจึงจะมีกลิ่นเลือด ยั่ววนได้ถึงเพียงนั้น กลิ่นของแก่นพลังของจิ้งจอกเก้าหางซึ่งสามารถครอบงำ วิญญาณและจิตใจของมนุษย์ เทพ หรือมารชั้นล่างให้ตกเป็นทาสได้โดยง่าย

ดูเหมือนด้วยความสามารถของมันจะไม่สามารถทำร้ายจิ้งจอกเก้าหาง ได้ แต่ในเมื่อกลิ่นหอมดังกล่าวยามาจากร่างของมัน หงเหินหยานจึงยอมให้ มันไล่ตามมาจนถึงแดนมาร และส่งสัญญาณให้ทหารองครักษ์พิทักษ์วังปล่อย มันตามเขาเข้าสู่วังมาร

ทหารองครักษ์ที่ชักดาบออกมาแล้วจึงยอมปล่อยให้มารรูดำรูปร่าง อ้วนกลมติดตามท่านจอมมารเข้าไปสู่พระราชวังชั้นใน

“เฮ้ย! เยาเมย์เมย์ หลบไป!” สโรหาร้องเตือน เมื่ออยู่ๆ สาวงามด้าน หน้าที่เธอทุ่มเทพลังและสมาธิไล่ตามมาสุดชีวิตก็หยุดยืนอยู่กลางลานโดยไม่มี การหันมาบอกกล่าวกันล่วงหน้า เธอจึงหยุดตัวเองไม่ทันและกำลังจะพุ่งเข้าชน กับสาวงามตรงหน้าเต็มแรง

แต่แทนที่น้องสาวคนงามจะขยับหลบ นางกลับยกมือขวาขึ้น สะบัดมือ ไปด้านหลังโดยไม่หันกลับมามอง คนที่ร้องเตือนในตอนแรกจึงต้องร้องลั่น เมื่อรู้สึกเหมือนถูกมือขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็นตบเต็มแรง ร่างปลิวย้อนกลับไป ด้านหลังด้วยความเร็วกว่าตอนมา พุ่งกระแทกใส่หินก้อนใหญ่เต็มแรงจน แตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ก่อนร่างเล็กๆ ของเธอจะตกลงกระแทกพื้นเสียง ดังปึก แล้วถูกทับต่อด้วยเศษหินที่แตกเป็นเสี่ยงๆ พวกนั้น

สโรชาเจ็บจนจุก ตาพร่าไปวูบหนึ่งขณะนอนคว่ำหน้า ปากจิ้มดินอย่างสิ้นสภาพ ก่อนจะพยายามเรียกพลั้งตะเกียกตะกายออกมาจากกองเศษหิน ยันตัวลุกขึ้นยืน มองหน้าเยาเม่เย่ด้วยความงุนงง ไม่แน่ใจว่าเป็นน้องสาวคนสวยจริงๆ หรือที่ใช้พลั้งตบใส่เธอจนกระเด็นออกมาไกลขนาดนี้

“ไม่สิ คนสวย... จิตใจดีอย่างสาวน้อยคนนี้จะทำร้ายเธอทำไมกัน

“เยาเม่เย่...” แคเธอขยับร้องเรียกเพื่อเอ่ยถาม ก็ต้องรีบคลึงตัวหลบไปทางด้านข้าง เมื่ออยู่ๆ คนถูกเรียกชื่อก็ดิ้นกระปือออกจากฝักแล้วตัวตบพื้นใส่รังสีสังหารพุ่งตรงมายังตำแหน่งที่เธอเคยยืนอยู่พอดีไม่มีพลาด แผ่นอิฐขนาดใหญ่อีกตัวเกิดรอยลึกลงไปไม่ต่ำกว่าหนึ่งเซียมะ

สโรชาตะลึงมองรอยลึกเกือบหนึ่งเซียมะที่ข้างเท้าด้วยความตื่นตระหนก ขณะที่อีกฝ่ายก็ยกกระบี่ในมือขึ้นสูงอีกครั้ง และก่อนจะมีกระบี่ที่สองติดตามมา ก็มีร่างสูงโปร่งในชุดสีฟ้าอ่อนพุ่งเข้ามายืนขวางตรงหน้าของเธอ

“พี่ใหญ่ ข้าบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือว่าห้ามท่านฆ่าสิ่งใดในวันนี้ ไม่เช่นนั้นท่านจะเสียใจ” เสียงเตือนห้วนต่ำดังมาจากชายหนุ่มที่ยืนขวางหน้า ผมสีทองสุกปลั่งเหมือนทองคำของเขาทำให้ผู้คนสะดุดตา ยิ่งเจ้าตัวหันกลับมามอง คนที่ปกติชอบมองคนนามอยู่แล้วก็ถึงกับอ้าปากค้างกับใบหน้าเรียวรูปไข่ที่ดูน่าทะนุถนอมอย่างยิ่ง โดยเฉพาะดวงตากกลมโตสีแดงเป็นประกายแวววับยิ่งทำให้ใบหน้านั้นชวนมอง ข้าเจ้าตัวยังมีผิวพรรณที่ขาวนวลเนียนจนเหมือนสามารถคั้นน้ำนมออกมาได้อีก

วันนี้ดูเหมือนจะเป็นวันดีของเธอจริงๆ จึงได้เจอแต่คนหน้าตาดี ๆ อย่างนี้

“เจ้าไม่ใช่ข้าฆ่า แต่ไม่ได้ห้ามข้าทำร้ายมัน” คนถูกห้ามตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนกำลังคุยถึงเรื่องดินฟ้าอากาศทั่วไป ถ้าไม่ใช่กองเศษหินยังอยู่ที่เดิม สโรชาคงคิดว่าที่เห็นอีกฝ่ายยกกระบี่ขึ้นฟันมาทางเธอ น่าจะเป็นเรื่องที่เธอคิดเพื่อจ้อไปเอง

“แต่ถ้าพี่ใหญ่ฟันกระบี่ใส่นาง นางต้องตายแน่”

สโรชาธิบพยักหน้าเห็นด้วยกับชายหนุ่มผมทอง ขยับเท้าไปยืนหลบอยู่ด้านหลังหนุ่มใจดีผู้มาใหม่ ในเมื่ออีกฝ่ายมีเจตนาต้องการช่วยเหลือ เธอจะไม่ฟังพาเขาก็จะเป็นการเล็งน้ำใจเกินไป

เมื่อถูกน้องชายต่อว่าคนงามก็ไม่พูดตอบโต้อีก นางเงิบจนสโรชาเกิดความสงสัย จึงค่อยๆ ชะโงกหน้าออกมามอง ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อด้านในเรือนสีดำที่เยาเมยเมยก้าวเข้าไปเมื่อครู่มีผู้คนมากมายทั้งหนุ่มและแก่ตัวแข็งค้างในท่ามกลางคุกเข่า มือทั้งสองข้างประสานกันด้านหน้าทำความเคารพ แต่สายตากลับมองตรงมาทางสาวงาม แล้วเลื่อนสายตามองที่หนุ่มผมทอง ก่อนจะหยุดนิ่งมองมาที่เธอ

สโรชาธิบขยับหลบทุกสายตากลับไปอยู่ด้านหลังหนุ่มผมทองอีกครั้งทันที

ความเงิบบราวกับไม่มีใครกล้าหายใจออกมาแรงๆ ทำให้คนที่หลบอยู่เกิดความสงสัยขึ้นมา จึงชะโงกหน้าออกไปดูอีกครั้ง เห็นเยาเมยเมยผู้ไม่สนใจสายตาตื่นตะลึงของผู้คนหันกายสาวเท้าก้าวเดินเข้าเรือนใหญ่ด้านหลังต่อไป ผู้คนที่คุกเข่าตัวแข็งค้างรีบขยับหลบเปิดเป็นทางว่างโล่ง คนงามเดินในจังหวะไม่ช้าไม่เร็วผ่านกลางห้องโถงกว้าง ก้าวขึ้นบันไดสีทองเปล่งประกายวิบวับ สะบัดชายเสื้อคลุมนั่งลงบนบัลลังก์ทองด้วยท่วงท่าสง่างาม

ความเงิบดำเนินไปอีตี่ใจใหญ่ ก่อนจะมีขุนทหารนายหนึ่งสะอึกรู้สึกตัวหุบปากที่อ้าค้างลง แล้วก้มหน้ายกมือประสานกันไว้ขึ้นสูง

“การะราชามาร” คำขานนั้นทำให้คนอื่นๆ รู้สึกตัวรีบทำตามทันที

‘ราชามารอย่างนั้นหรือ’ สโรชาใช้เล็บแหลมๆ แคะหูตัวเอง ตาเกาะพริบปริบๆ รีบทบทวนความทรงจำตัวเองอย่างเร่งด่วนว่าในสามทะเลแปดทิศนี้มีดินแดนใดที่มีราชาเป็นสตรีบ้าง

ทว่าคำเรียกขานว่าราชามาร... ไม่น่าจะมีใครกล้าเอาไปใช้อีก ดูเหมือนตอนนี้แดนมารจะถูกปกครองด้วยจอมมารหงเซินหยานที่เป็นลูกครึ่งมารเหี้ยมกับมารจิ้งจอกเก้าหางไม่ใช่หรือ แล้วเขาก็เป็นบุรุษด้วย ไม่ใช่สตรีที่

งดงามเช่นนี้ หรือว่าแดนมารจะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นเสียแล้ว แต่สวรรค์กลับไม่รู้...

“ท่านกำลังสงสัยอะไร” ชายหนุ่มผมทองเอ่ยถาม สโรชาจึงเงยหน้าขึ้นมองใบหน้านัยมๆ ของคนถามซึ่งยังยืนอยู่ตรงหน้า

“นางเป็นราชามารอย่างนั้นหรือ”

“นาง?” ชายหนุ่มผมทองหันหน้ามองตามนิ้วที่เธอชี้ “นางที่ท่านพูดถึงหมายถึงพี่ใหญ่อย่างนั้นหรือ”

“ใช่”

หนุ่มผมทองหันกลับไปมองคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์อีกครั้ง ก่อนจะหันกลับมาหันหน้ามองเธอ มุมปากกระตุกอยู่หลายครั้ง แล้วหลุดคำถามออกมา

“เหมือนเมื่อครู่ข้าจะได้ยินท่านเรียกเยาเมย์เมย์ เยาเมย์เมย์ที่ท่านเรียกคือพี่ใหญ่อย่างนั้นหรือ”

“ใช่ๆ” สโรชาพยักหน้ารับคำ รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ กับท่าทางกลืนยิ้มกลืนหัวเราะของพ่อหนุ่มผมทองตรงหน้า

“มีอะไรผิดปกติอย่างนั้นหรือ”

“มิน่าเล่า...” ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มข้างตัวจะพูดจบประโยค อยู่ๆ ตรงหน้าของทั้งสองก็มีเด็กหญิงอายุประมาณห้าหกขวบสวมเสื้อสีแดงเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ

ใบหน้ากลมๆ ขาวผ่องนั้นดูน่ารักอย่างยิ่ง แต่ดวงตากกลมโตที่ควรสดใสน่ารักกลับดูเย็นชาจนน่ากลัว สายตาที่กวาดมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าสองสามรอบ ทำให้สโรชารู้สึกเหมือนถูกสาธดด้วยน้ำเย็นจัด

“ตัวเมียอย่างนั้นหรือ” เด็กน้อยมองแล้วพึมพำออกมาอย่างไม่พอใจ และยังไม่ทันที่สโรชาจะเข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดถึงเรื่องอะไร เด็กน้อยก็ขยับเดินเข้าไปในโถงกว้าง ตรงไปหาคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์โดยใช้เส้นทางเดียวกับที่จอมมารใช้เมื่อครู่ โดยไม่สนใจคนที่แต่งกายเหมือนขุนนางและขุนทหารที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น

เมื่อเด็กน้อยเดินเข้าไปใกล้ คนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ก็ก้มตัวลงมาซ่อนร่างเล็ก ๆ นั้นขึ้นบนบั้นขา

“มืออะไรหรือจว๊อเป่า ทำไมเจ้าทำหน้าไม่พอใจเช่นนั้น”

“หงเซินหยาน นางเป็นตัวเมีย” เด็กที่ถูกเรียกว่าจว๊อเป่าชี้นิ้วมาทางสตรีหาความจริงความหยิ่งในศักดิ์ศรีของความเป็นคน น่าจะทำให้เธอโกรธที่มีคนมาชี้หน้าบอกว่าเป็นตัวเมียอย่างนี้ แต่คำว่า ‘หงเซินหยาน’ ที่เด็กน้อยเรียกคนบนบัลลังก์กลับทำให้เธอตื่นตะลึงมากกว่า เพราะ... ดูเหมือนนั้นจะเป็นชื่อของ...

“ราชาแห่งแดนमार... จอมมารหงเซินหยาน!” สตรีชาวทานออกมาอย่างตื่นตระหนก

แม้ตลอดสามร้อยปีที่เธอพินขึ้นมานบนสวรรค์จะไม่เคยเจอจอมมารหงเซินหยานตัวเป็นๆ แต่ก็เคยได้ยินเรื่องเล่าขานมากมายเกี่ยวกับราชามารผู้มีศักดิ์ฐานะเกือบเทียบเท่ากับองค์เง็กเซียนฮ่องเต้บนสวรรค์ผู้นี้ ทั้งเรื่องที่เขาบุปผามนำหลงใหลเพราะมีมารดาเป็นถึงองค์หญิงใหญ่แห่งเผ่าจิ้งจอกเก้าหาง ทั้งความโหดเหี้ยมที่ไม่เคยปรานีเทพ มาร หรือปีศาจตนใด

แล้วจอมมารที่โหดขนาดนั้นกลับถูกเธอเรียกอย่างเรียงพี่ยเรียงน้องว่าเยาเม่เยาเม่... น้องสาวคนงามอีก... ยิ่งคิดสตรีชายิ่งเห็งอแตกซิก

“ใช่” ชายหนุ่มผมทองที่ยืนอยู่ใกล้พยักหน้ารับ ใบหน้าน่ารักของเขามีรอยยิ้มน้อยๆ ยามเอ่ยต่อ “เยาเม่เยาเม่ที่ท่านเรียกก็คือราชามารหงเซินหยานพี่ใหญ่ของข้าเองอย่างไรเล่า”

สตรีชาวลีนน้ำลายลงคอหนึ่งครั้ง เผลอก้าวถอยหลังอย่างลืမ်ตัว เมื่อเห็นสายตาของจอมมารปรายตามองมาตามนิ้วของเด็กที่นั่งบนตักที่ชี้มา ขณะของเด็กน้อยยังคงพูดต่อด้วยเสียงแหลมใสน่ารัก

“ท่านจอมมาร พานางกลับมาที่วังด้วยทำไม”

“จว๊อเป่า เจ้าพูดผิดแล้ว ข้าไม่ได้พามันกลับมา แต่เป็นมันตามข้ากลับมาต่างหาก” จอมมารก้มหน้าลงพูดคุยกับเด็กน้อยบนตัก พลังยกมือขึ้นลูบ

ศีรษะของจื่อเป่าอย่างอ่อนโยน

“ถ้าเช่นนั้นก็ฆ่านางสิ” ทั้งสองยังคงปรึกษากันต่อด้วยน้ำเสียงที่ไม่เบา
นัก เหมือนคนที่กำลังจะตกเป็นเป้าสังหารไม่ได้ยืนทนไต่อยู่ตรงนี้

“ข้าก็อยากฆ่า แต่พู่จื่อหลางห้ามไว้ไม่ยอมให้ข้าฆ่า”

“ท่านควรเชื่อข้ามากกว่าพู่จื่อหลางไม่ใช่หรือ” คำตัดพ้อและเสียงถอน
หายใจอย่างหงุดหงิดของเด็กน้อยทำให้จอมมารคลีอี้มบางๆ ความเย็นชา
โหดเหี้ยมบนใบหน้าจางหายไป

“ข้าสิน่าเชื่อถือมากกว่าเจ้า” องค์ชายสามพู่จื่อหลางพูดแทรกขึ้น จอมมาร
จึงปรายตามามอง แล้วกวาดตามาทางตัวเป่าหมายที่ยังยืนชะงักหน้าออกมา
ดูสถานการณ์จากด้านหลังน้องชายของเขา

การกวาดตามองมาและการสบตากันระหว่างเธอกับราชามาร แม้จะ
เป็นเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แต่พริบตาเดียว แต่ทันทีที่เธออมองสบกับดวงตาหงส์
ดำสนิทซึ่งยังมีประกายความอ่อนโยนหลงเหลืออยู่คู่นั้น หญิงสาวกลับรู้สึก
เหมือนถูกหมัดหนักๆ ชกใส่กลางอกเต็มแรง เรื่องราวต่างๆ ในโลกนี้ล้วนไร้
ความสำคัญไปทันที สิ่งที่เธอสนใจมากที่สุดในตอนนี้มีเพียงจอมมารผู้งามสง่า
และสูงส่ง ผู้ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ตรงหน้าเธอเท่านั้น

ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่ได้ขยับเปลี่ยนท่าทาง แสงสว่างยังคงตกกระทบลงมาใน
องศาและทิศทางเดิม แต่หญิงสาวกลับเหม่อมองใบหน้าคมคาย ผิวขาวนวล
เนียนจนน่าเข้าไปลูบ ริมฝีปากแดงระเรื่อจนน่าลองกัดดูสักทีสองที และสิ่งที่
โดดเด่นชวนมองไม่รู้เบื่อมากที่สุดบนใบหน้านั้นก็ือดวงตาหงส์ที่ดำลึกลับ
รับกับคิ้วค่อนข้างหนาของเธอ

ยิ่งมองหัวใจคนมองยิ่งเต้นแรง รู้สึกเหมือนมีมือกำกักเรียกให้เธอเดิน
เข้าไปหาคนงามตรงหน้า แต่เศษเสี้ยวของสติที่เหลืออยู่น้อยนิดกลับเตือนว่า
อาการที่เป็นอยู่นี้แปลกประหลาดเกินไป ต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับตัวเธอ
แน่นอน

“ถ้าท่านฆ่าไม่ได้ อย่างนั้นให้ข้าฆ่าให้เองดีหรือไม่” การแนะนำด้วย

น้ำเสียงสดีและเยาว์ว้ยของจว้อเปาเหมือนเป็นตัวจุดกระชากให้สโรชาสะดุ้ง รู้สึกตัวจากอาการที่คล้ายๆ กับถูกมนตร์สะกด เธอสะบัดหน้าแรงๆ เพื่อเรียก สดีให้กลับคืนมา พอตั้งสติได้ก็รีบขยับเท้าจะถอยหลังหนี ทว่ากลับถูกอุ้มขึ้น มาเสียก่อน

“ท่านเก่งนี้ หลุดพ้นจากมนตร์จึงจอกได้ด้วยตัวเองเสียด้วย อย่างนี้ลี ค่อยน่าสนใจหน่อย” หนุ่มผมทองที่อุ้มเธอขึ้นมาพูดกระซิบข้างหูด้วยน้ำเสียง สนุกสนานและเบาอย่างยิ่ง ทั้งๆ ที่ใบหน้ายังคงบริสุทธิ์ใสซื่อยามมองสบตา จอมมารที่นั่งอยู่บนบัลลังก์

“จว้อเปาก็ห้ามฆ่านาง”

จว้อเปาฟังจบยังมีสีหน้าเย็นชา ขยับริมฝีปากจะพูดโต้ตอบ แต่องค์ชาย สามกลับพูดต่อ ไม่ยอมให้ใครพูดแทรก “และใครๆ ก็ห้ามฆ่านาง ถ้าไม่ยอม ให้สามภพนี้วุ่นวาย”

“แค่การตายของนางจะทำให้สามภพวุ่นวายได้อย่างไรกัน เจ้ากำลังซู้ซ้า” จว้อเปาเอ่ยแย้งอย่างอารมณ์เสีย ในขณะที่ขุนนางและขุนทหารต่างมองการ ตอบโต้ของทั้งสองไปมาอย่างงุนงง เพราะรู้สึกว่ฝ่ายไหนก็ไม่น่าเชื่อถือทั้งนั้น

หู่จื่อหลางยกไหสด้วยท่าทางสบายๆ “ข้าจะปรู้ได้อย่างไรว่าทำไมพอ นางตายแล้วพี่ใหญ่จะเสียใจ และสามภพนี้จะวุ่นวาย เพราะคนบอกก็บอกข้า มาแค่นี้”

“นี่คือคำทำนายจากมารผีเสื้อหรือขอรับรองค์ชายสาม” หนึ่งในขุนนาง แदनมารที่อยู่ในห้องโถงเอ่ยถามอย่างอดใจไม่ไหว เพราะนับตั้งแต่องค์หญิง พยากรณ์แห่งเผ่ามารกระต่ายดับสูญ ทั้งสามภพนี้ก็ไม่ม่นักพยากรณ์ที่เก่งกาจ มากไปกว่ามารผีเสื้ออีกแล้ว

หากเป็นคำทำนายของมารผีเสื้อ เช่นนั้นงูดำที่รูปร่างแปลกประหลาด ตนนั้น พวกเขาหรือใครๆ ก็ห้ามฆ่ามันสินะ... ความคิดของผู้ที่ยังคุกเข่าอยู่ใน ห้องโถงแทบจะออกมาเหมือนกัน

องค์ชายสามไม่ตอบคำถาม เพียงยกมูมปากขึ้นสูง สายตามองตรงไป

ยังผู้ซึ่งมีอำนาจตัดสินใจสูงสุดในที่แห่งนี้ และการไม่ตอบคำถามบางครั้งก็คือการตอบว่าใช่ นั่นเอง

คำพยากรณ์ของมารมีเลื้อยไม่ใช่เรื่องที่ใครๆ จะเพิกเฉยได้ ดังนั้นขุนนางแห่งเผ่ามารทั้งหมดที่มาชุมนุมกันที่ท้องพระโรงจึงพากันค้อมศีรษะลงต่ำ และพุดขึ้นพร้อมเพรียงกันอย่างร้อนรน “ท่านจอมมารอย่าฆ่ามันเลยขอรับ”

จว๊อเป่าส่งเสียงฮึ่ในลำคอ หันไปทอดคอดจอมมารด้วยท่าทางเหมือนถูกคนหม่ำมารังแก คนถูกอ้อนก็ยกมือขึ้นลูบศีรษะเด็กน้อยอย่างปลอบใจ ในขณะที่ทอดสายตามองไปยังตัวต้นเหตุแห่งความขัดแย้งครั้งนี้อีกครั้ง

ไอสังหารจางๆ ที่แผ่ออกมาในชั่วพริบตาก่อนหายไปของหงเซินหยานทำให้สโรชาชนคอพร้อมใจกันลุกขึ้นมา ลอบเกร็งกำลังเตรียมพร้อมรับการจู่โจมที่อาจตามมาทันที

“ในเมื่อเจ้าห้ามไม่ให้ข้าฆ่ามัน อย่างนั้นก็รับมันไปดูแลแล้วกัน” ในที่สุดจอมมารหงเซินหยานก็พุดขึ้นด้วยท่าทางไร้อารมณ์เช่นเดิม

“ให้ข้าดูแลนางจะได้อย่างไรกัน ถึงจะบอกว่านางตามพี่ใหญ่มาเอง แต่ว่ากันตามเหตุผลแล้ว ถ้าพี่ใหญ่ไม่อนุญาตให้ตามมานางจะมาถึงแดนมารได้อย่างไร ดังนั้นผู้ที่ควรรับผิดชอบดูแลนางสมควรเป็นพี่ใหญ่สิถึงจะถูก”

“ไม่ถูกต้องๆ ข้าแค่ตามมาเล่นๆ ดังนั้นเมื่อไม่มีอะไรแล้ว ข้าก็ควรจะกลับเสียที แค่นี้ก็รับกวนทุกท่านมากแล้ว” สโรชารีบพุดแย้ง โบกมือไปมาขยับตัวบอกให้หูจื่อหลางวางเธอลง แต่เขากลับกระชับแขนแน่นขึ้น ดึงดันไม่ยอมปล่อย

“เจ้าคิดว่าข้าควรดูแลมันอย่างนั้นหรือ” เสียงถามเย็นชาที่ดังมาจากคนนั่งบนบัลลังก์นั้นทำให้สโรชารีบส่ายหน้าด้วยความตื่นตระหนก ถ้าราชาमारพยักหน้ายินยอม คาดว่าพรุ่งนี้เธอคงได้ไปเกิดใหม่ใหม่ๆ ที่ยังอยู่ในร่างมังกรเยาว์วัยน่าเกลียดอย่างนี้แน่

“ข้าไม่ต้องการให้ใครดูแล ข้าจะกลับแล้ว”

“หากพี่ใหญ่ยังไม่อยากดูแลนางในตอนนั้น...” หูจื่อหลางพุดแทรกขึ้น ไม่

สนใจคำพูดและการโบกมือส่ายหน้าไปมาของผู้ที่อยู่ในอ้อมแขน “ถ้าอย่างนั้น ข้าจะช่วยดูแลต้อนรับนางให้ก่อนก็ได้”

“ข้าจะกลับ...”

“ทำตามที่เราเห็นสมควรแล้วกัน” เป็นอีกครั้งที่สโรชายังพูดไม่ทันจบ ประโยคก็ถูกพูดแทรก พอขยับจะพูดอีกครั้งก็ถูกคนที่อุ้มปิดปากแน่นเสียแล้ว

“ขอบคุณพี่ใหญ่” องค์ชายสามค้อมศีรษะลงต่ำทำความเคารพ แล้วหมุนกายเดินทอดลึงที่มองดูคล้ายงู แต่กลับมีแขนขารูปร่างประหลาด ข้ายังมีเขาเล็กๆ บนหัวออกไปอย่างร่าเริง ในขณะที่เดียวกันนั้นสโรชาก็เห็นจว๊อเป่ามองตามมาด้วยสายตาเยือกเย็นจนน่าขนลุก